

บทนำ

นี่หรือคือโชคชะตา

คาเฟ่มีมากมาย เป็นเทรนด์ฮิต แข่งกันเปิด แข่งกันเรียกลูกค้า จัดทำโปรโมชั่น แต่งร้านให้สวยงามหลากสไตล์ เพื่อสร้างแรงดึงดูดลูกค้าให้อยากเดินเข้าไปในบ้านของตัวเอง

ในเมื่อคาเฟ่มีจำนวนมากมายถึงขนาดนี้ แล้วเหตุใดถึงต้องมีเรื่องบังเอิญ ทำให้ต้องมีการพบเจอกันในคาเฟ่ จากผู้หญิงสองกลุ่มที่...

เบื้องหน้ายิ้มแย้ม แต่ซ่อนมีดไว้เบื้องหลัง!

“อู๊ย! ตายแล้ว! สวัสดิ์จ๊ะหอม แสน ไม่นึกเลยนะจ๊ะว่าฉันกับกุลจะได้มาเจอเธอสองคนที่นี่”

“ใครอยากสวัสดิ์มัน”

แสนลั่น แสนมั่งคั่ง หันไปกระซิบกับเพื่อนสาวคนสนิท หอมละมุน งามเลิศวิจิตร ทฤษฎีโลกกลมแสนลั่นไม่แน่ใจว่าจะเชื่อดีหรือไม่ แต่ที่เธอเชื่อตอนนี้ก็คือ...

โลกช่างโหดร้าย!

แต่ในเมื่อเธอหลีกเลี่ยงไม่ได้ แส่นล้านก็เป็นหนึ่งในมนุษย์
สัตว์สังคมที่ต้องรู้จักปรับตัว กระชิบนิทาซึ่งหน้า

แล้วเธอก็หันไปฉีกยิ้มส่งให้คู่หูนางมารร้าย ลีรินาถและนรีกุล
ทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิท ตัวติดกันเหมือนปาห้องโก้ เหมือนหอมละมุน
กับแส่นล้านที่สนิทกัน

ลีรินาถและนรีกุลแย้มยิ้ม แต่หาได้มีไม่ตรีจิตต่อหอมละมุน
และแส่นล้าน ปมปัญหาของความเป็นอริที่เปรียบได้กับก้อนยาพิษ
เคลือบไว้ด้วยน้ำตาล

เบื้องหน้าคือความหวาน แต่ข้างในซ่อนความอันตรายและ
ร้ายกาจเอาไว้ ก็คือความริษยา! ซึ่งหอมละมุนกับแส่นล้านแก้ไขให้
ไม่ได้

ปัญหาเกิดจาก 'ความเป็นดาว' เป็นเรื่องบังเอิญที่สี่สาว
รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก จะเรียกว่าครอบครัวอยู่ในสังคมเดียวกัน
ก็ไม่เชิง

ถึงจะเป็นสังคมของคนมีฐานะ แต่ระดับฐานะก็ยังแบ่งชั้น
กันอีก หอมละมุนและแส่นล้านมาจากครอบครัวที่มีฐานะดีระดับบน
ส่วนลีรินาถและนรีกุลเป็นคนรวยระดับปลายๆ แถวสักหน่อย

คนมันรวยช่วยไม่ได้!

จะให้ทำอย่างไรได้ละ เกิดมาก็รวยเลย ไม่ได้ตั้งใจจะอวดแบ่ง
ข่มความร่ำรวยใส่ลีรินาถและนรีกุลแต่อย่างใด

ตอนอนุบาล หอมละมุนกับแส่นล้านคือดาวในโรงเรียนอนุบาล
ตอนประถมศึกษา หอมละมุนกับแส่นล้านคือดาวในโรงเรียน
ประถมศึกษา

ตอนมัธยมต้นและมัธยมปลาย หอมละมุนกับแส่นล้านคือ
ดาวในโรงเรียน

กระทั่งสอบเข้ามหาวิทยาลัย หอมละมุนกับแส่นล้านเรียน

คณะเดียวกัน สิรินาถกับนริกุลเรียนคณะเดียวกัน

แต่ความเป็นดาวก็ยังคงอยู่!

หอมละมุนและแสนล้นเปรียบได้กับดาวของมหาวิทยาลัย
ได้รับความสนใจ รวากับมีสปอตไลท์เป็นของตัวเอง

คนหนึ่งอ่อนหวาน คนหนึ่งร่าเริง แต่ทั้งสองสาวต่างมีเสน่ห์
และโดดเด่น เมื่อสิรินาถกับนริกุลอยู่ใกล้ก็ต้องพลอยหมั่นหมอง
จึงเกิดเป็นศึกริชยาในอก ที่สิรินาถกับนริกุลก่อกำขึ้นจนลุกลามในอก
ของตัวเอง

ปัญหาในเรื่องนี้ก็คงต้องสรุปกันว่า...

คนมันสวยช่วยไม่ได้!

ความเป็นดาวนำพาแสงสาดส่อง ได้รับความสนใจ และนำพา
คู่อรินมาให้ นอกจากคนชื่นชม ก็ยังมีคนจ้องจะเหยียบย่ำ

ถ้าหากให้มองหาแกนนำฝ่ายตรงข้าม ก็ต้องมีชื่อสิรินาถและ
นริกุลติดไปอย่างแน่นอน หลังเรียนจบ ความเป็นดาวของหอมละมุน
กับแสนล้นก็ยังคงเจิดจ้า

แต่เป็นดาวบนท้องฟ้าที่ไม่มีใครกล้าสอยลงมาเดินดิน!

พวกเธอโสด! โสด! และโสด! โสดผ่านมาปีแล้วปีเล่า ด้วย
เหตุผลส่วนตัว แต่นอกจากเหตุผลส่วนตัว ก็ยังมีเหตุผลประกอบ

เพราะสวยและรวยมาก ผู้ชายล้วนแล้วแต่ไม่กล้าจีบ ส่วน
คนที่มีคุณสมบัติทัดเทียมก็มักจะคิดว่าหอมละมุนกับแสนล้น
มีคนรักแล้ว

สวยแต่โสดไม่เคยเห็นหรือไฉยะ!

สิรินาถกับนริกุลมีแฟนหนุ่มให้ดวงแขน ในขณะที่หอมละมุน
กับแสนล้นต้องดวงแขนกันเอง อันที่จริง ถ้าหากถามว่าพวกเธอ
เดือดร้อนไหม ก็ไม่เดือดร้อน แต่ใจมันจะเดือดตอนเจอยายสองคนนี้
นั่นแหละ!

“สวัสดิ์จะนัด สวัสดิ์จะกุล บังเอิญมากจริงด้วย เธอสองคน
สบายดีนะ”

หอมละมุนเป็นคนเอื่อยถาม ส่วนแสนล้านแยกเขี้ยว หรือจะ
เรียกแบบมีมารยาทเสียหน่อยว่าพยายามจิกยิ้มส่งให้ทั้งสองสาว

“สบายดีมากจ๊ะ จริงไหมกุล”

สิรินาทกับนรีกุลหันไปมองสบตากัน แล้วก็หัวเราะให้กัน
แสนล้านหรีตามองทั้งคู่ คุยกันแบบตึ๋ง ไม่เป็นหรือไง ถึงต้องทำท่า
ระริกกระริแบบนี้ หอมละมุนก็ไม่ได้ถามอะไรตลกขบขันเสียหน่อย
หัวเราะคิกๆ เหมือนคนไม่มีมารยาทไปได้

“จริงจ๊ะ เราสองคนมาฉลอง เพราะแฟนของนาถเตรียม
แผนการขอหนดแต่งงานแบบเซอร์ไพรส์”

“ยินดีด้วยนะจ๊ะ แหม...เตรียมแผนขอแต่งงานแบบเซอร์ไพรส์
แต่นาถรู้ตัวก่อนแบบนี้ นาถคงยิ่งตื่นเต้นใจใหม่จ๊ะ”

หอมละมุนถามเสียงนุ่มละมุนเหมือนชื่อ แสนล้านยกมือขึ้น
ปิดปาก แล้วก็หัวเราะเบาๆ ท่าทางแบบนี้ ถ้าหากคนอื่นทำ แสนล้าน
คงคิดในใจ

ดัดจริต!

แต่ในตอนนี้เป็นแสนล้านไม่มีปัญหาถ้าหากเธอจะถูกด่าแบบนี้
ดัดจริตมาก็ต้องดัดจริตกลับ หัวเราะแล้วก็หันไปยิ้มให้หอมละมุน

“แฟนของเธอเขาคงเป็นคนเซอร์ไพรส์ไม่เก่งใจใหม่ล่ะนาถ
จะเซอร์ไพรส์แต่ทำให้เธอจับได้เสียก่อน จนต้องมาฉลองล่วงหน้า
แบบนี้ แฟนเธอน่ารักจังเลยนะ”

แสนล้านหัวเราะไปพูดไป สิรินาทหน้าตึง แล้วก็ต้องฝืนยิ้ม
เป็นรอยยิ้มที่เห็นได้ชัดเจนนว่าฝืน แต่หอมละมุนกับแสนล้านไม่สนใจ

“แล้วเธอสองคนล่ะจ๊ะ มาคาเฟ่ มีนัดกับหนุ่มๆ หรือว่า
มีนัดกันเอง”

“กุลจ๊ะ ฉันกับแสนมีงานทำ เป็นนักธุรกิจ เวลาค่อนข้างยุ่งจะ เราเลยไม่ค่อยมีเวลาสนใจเรื่องผู้ชายเท่าไร แต่กุลไม่ต้องเป็นห่วง ฉันกับแสนหรอกนะจ๊ะ เพราะเรามีคนในครอบครัวคอยเป็นห่วง อยู่แล้ว ไม่อยากรบกวนกุลนะ จะทำให้กุลวุ่นวายเกินไป”

“ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะหอม ฉันเป็นห่วงในฐานะเพื่อนที่รู้จักกันมานาน”

นรีกุลคอบแข็ง หน้าหวาน วาจาทวนละมุน แต่ฟังแล้วเหม็นเปรี้ยว! ยิ่งเพิ่มความชิงชังให้แก่นรีกุลขึ้นไปอีก!

“หอม เรารีบไปกันเถอะ ฉันมีประชุมประจำเดือน ปีนี้กำไรเพิ่มขึ้นร้อยเปอร์เซ็นต์ ขายของกันแบบทำไม่ทัน ทำอะไรออกมา ก็ขายหมด ฉันละกลุ่ม จะต้องประชุมเพิ่มผลิตภัณฑ์ เพิ่มกำลังการผลิต เพิ่มทุกอย่างเลย”

“นาถ กุล ฉันกับแสนขอตัวไปทำงานกันก่อนนะจ๊ะ เราสองคนนะงานยุ่งมาก ขอโทษด้วยนะที่นั่งตื้อด้วยไม่ได้ อุตส่าห์มาเจอกันทั้งที”

“ฉันก็เสียดายเหมือนหอม แต่ทำยังไงได้ ฉันกับหอมเรียนจบก็ทำงานกันงๆ ทำธุรกิจของตัวเอง ไม่มีเวลาไปสนใจเรื่องของคนอื่น คิดไปแล้วนาถกับกุลก็ชีวิตดีกว่าฉันกับหอมเยอะเลยนะ งานก็ไม่ต้องทำ วันๆ อยู่เฉยๆ ไปเรื่อยๆ รอผู้ชายมาขอแต่งงาน ไม่ต้องคิดอะไรมาก ชีวิตแบบนี้คงมีความสุขมากเลยนะ”

“จ๊ะ! สุขมาก”

สิรินาถกัดฟันตอบกลับ หอมละมุนกับแสนลั่นคลี่ยิ้มส่งให้สิรินาถกับนรีกุลที่เริ่มยิ้มไม่ออก ทำได้แค่ฝืนยิ้ม แล้วก็เดินออกมาจากคาเฟ่

เมื่อพ้นประตูและเข้าไปในรถบีเอ็มดับเบิลยูสีขาวยของแสนลั่นทั้งสองสาวก็หันไปมองหน้ากัน ก่อนจะยกมือขึ้นไปแตะกัน

“เปลี่ยนร้านแล้วกัน เจอยายสองคนนี้ได้”

หอมละมุนพยักหน้าเห็นด้วย จะมานั่งผ่อนคลาย พุดคุยกับเพื่อนสนิท ดันมาเจอเพื่อนไม่สนิทที่คิดร้ายต่อกันเสียได้

“เรื่องเซอร์ไพรส์อะไรกัน คิดจะเซอร์ไพรส์ของตัวเองแต่งงานมากกว่า ยังมีหน้ามาอวดไล่เรอกับฉันอีก หมั่นไส้ซะมัด”

“อย่าโมโหไปเลยแสน”

“ไม่ได้โอ้อวดหรอกนะ แค่หมั่นไส้ทำทางและสายตา ตามริษยากันอยู่ได้ ต่างคนต่างอยู่ไม่ได้หรือยังไง เจอยายสองคนนั้นเมื่อไร อารมณ์เสียทุกที”

แสนลั่นบ่นถึงสิรินากับนริกุล ไม่ชอบหน้ากัน แต่กล้าเรียกเธอกับหอมละมุนเป็นเพื่อน ทั้งที่เธอกับเพื่อนรักไม่ได้ทำอะไรให้แค่สวยกว่า รวยกว่า ก็ทำให้คนอื่นดีดึ้นได้แล้ว

“หายอารมณ์เสียได้แล้ว ดื่มน้ำกาแฟเย็นหมดไปสองแก้วแล้วนะ”

“ฉันไม่เข้าใจคนประเภทนี้เลยหอม ไม่ได้ทำอะไรให้สักหน่อยก็ทำตัวเป็นศัตรู ไม่ชอบหน้า”

“ไม่ต้องเข้าใจนะดีแล้ว ถ้าเธอเข้าใจสองคนนั้น ก็หมายความว่าเธอเป็นคนประเภทเดียวกันกับสิรินาถและนริกุลนะสิ”

“เออ! จริงด้วย ฉันฉันไม่เข้าใจมันสองคนเหมือนเดิมดีแล้ว”

ทั้งสองสาวต้องย้ายสถานที่นั่งพุดคุยมาเป็นคาเฟ่แห่งใหม่ ห่างจากที่เดิมพอสมควร ใช้เวลาขับรถถึงสามสิบนาที เพื่อจะได้ไม่ต้องบังเอิญเจอสิรินาถกับนริกุลซ้ำอีก

“เจอหน้าสองคนนี่ที่ไร อวดแฟนทุกที”

“ก็ไม่มีอะไรจะอวดนอกจากแฟน ทำงานก็ไม่รอด ต้องเกาะ

ที่บ้านกิน เพราะไปทำที่ไหนก็อวดเก่งใส่คนอื่นไปหมด พอทำธุรกิจก็เจ๊ง เรื่องเดียวที่อวดได้ก็คือเรื่องตกผู้ชายเป็นของตัวเองได้ เฮอะ! โสดแล้วไง ใครแคร์”

แสนล้านเหยียดริมฝีปาก หญิงสาวสะบัดเส้นผมเล็กน้อย เธอตัดผมสั้นประป่า เป็นสาวสมัยใหม่ที่มั่นใจในตัวเอง

ผมสั้น หน้าหวาน และบุคลิกปราดเปรียว ในขณะที่หอมละมุนนั้นหน้าหวานหยาดเยิ้มเหมือนกับชื่อ สวยหวานทั้งรูปร่างหน้าตา กิริยามารยาท แต่หอมละมุนไม่ใช่คนอ่อนแอ

เธอมีกิริยามารยาทนุ่มนวล เพราะคุณหญิงยายอบรมมาอย่างเข้มงวด ส่วนคุณหญิงย่าเป็นคนสอนเรื่องการวางตัวในสังคม

คุณหญิงยายของหอมละมุนคือคุณหญิงโดยสายเลือด ชื่อของท่านคือหม่อมราชวงศ์หญิงจันทร์กระจ่าง ราชบดินทร์ สมรสกับพลเอกช่อสัจย์ ดำรงยศ ซึ่งก็คือคุณตาของหอมละมุน

คุณหญิงย่าของหอมละมุนคือคุณหญิงตราตั้ง ชื่อของท่านคือคุณหญิงเทียน งามเลิศวิจิตร เป็นผู้หญิงเก่งที่ต้องรับช่วงกิจการต่อจากสามี คุณวันศักดิ์ งามเลิศวิจิตร ซึ่งถูกลอบสังหารด้วยเหตุผลทางธุรกิจ

คุณหญิงเทียนก้าวขึ้นเป็นผู้นำหญิง จากที่เคยมีสามีเลี้ยงดูก็ต้องควบคุมทุกอย่างไว้ให้ได้ ด้วยความตั้งมั่นอันแรงกล้า ต้องรักษาสมบัติของสามีไว้ให้ลูก คุณหญิงเทียนจึงทำงานอย่างหนัก กระทั่งกลายมาเป็นนักธุรกิจหญิงแถวหน้าระดับประเทศ เป็นที่รู้จักในสายงานระดับโลก และยังทำการกุศลให้แก่ประเทศไม่ได้ขาด

หอมละมุนจึงกลายเป็นส่วนผสมของผู้เป็นคุณหญิงยาย และคุณหญิงย่า มีทั้งความนุ่มนวลอ่อนหวานของบุคลิกที่ชวนให้เอ็นดูและลุ่มหลง แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีหัวใจที่เข้มแข็ง จะเรียกว่าอ่อนนอกแข็งในก็ได้

“นั่นสิ โสดก็ไม่เห็นเป็นไรเลย”

“ใช่ อีกอย่าง ฉันกับเธอโสดเพราะมีเป้าหมายต่างหาก”

แสนล้านและหอมละมุนเข้าอกเข้าใจกันดี สองสาวเป็นเพื่อนสนิทที่มีอะไรหลายอย่างคล้ายกัน แม้กระทั่งชะตาชีวิต

“แต่พูดถึงเป้าหมายของพวกเรา ก็ยังมองไม่เห็นทางสำเร็จเลยนะแสน”

“นั่นสิ หรือต้องทำมัน จับปล่าให้สิ้นเรื่อง”

แสนล้านยกมือขึ้นทำค้าง หญิงสาวหน้าตุ้ม เมื่อคิดถึงเป้าหมายของเธอกับหอมละมุน ซึ่งยากที่จะบอกได้ว่าจะทำตามเป้าหมายสำเร็จหรือเปล่า

“เธอลองสิ ถ้าดีแล้วบอกด้วย”

“เธอลองไม่ดีกว่าเธอหอม เธอดูเป้าหมายของฉันสิ เกิดมันไม่เต็มใจ ถีบฉันกระเด็นขึ้นมา ฉันอาจกระตุกหักได้เลยนะ ตัวใหญ่เป็นยักษ์ ห้ามเถื่อน ปากก็ไม่ดี ครบสูตรผู้ชายสายดิบ”

พูดจบ ตามด้วยการถอนหายใจ จะทำอย่างไรถึงจะสามารถครอบครองหัวใจเป้าหมายของเธอได้ แสนล้านยังมองไม่เห็นหนทาง

“เป้าหมายของฉันก็น่ากลัวไม่น้อยที่ไหน พูดน้อย เย่อหยิ่ง ถึงจะหยิ่งกับฉันน้อยกว่าคนอื่น แต่ก็ยังหยิ่งอยู่ดี เด๋อใจก็ยากครบสูตรผู้ชายสายเย็นชา”

“เฮ้อ! ชีวิตของสองเรา”

หอมละมุนกับแสนล้านพูดขึ้นมาพร้อมกัน ทั้งคู่โน้มตัวเข้าไปหากัน หน้าผากชิดชนกัน แล้วก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“ไม่เป็นไรนะแสน ทุกเรื่องมีทางออก”

“เธอก็เหมือนกันหอม ไม่ต้องคิดมาก อะไรที่เป็นของเรา ลักวันก็ต้องเป็นของเราอยู่ดี”

ทั้งสองสาวจับมือกัน ให้กำลังใจกัน ปีนี้ก็คงเป็นอีกปีที่ต้อง

โสดแบบไร้วีแวนจะมีคู่ หอมละมุนกับแสนล้านเคยเนื้อหอมมาก
ผู้ชายต่อคิวจีบจนเลือกไม่ไหว แต่นั่นเป็นช่วงสมัยเรียนเท่านั้น

เมื่อเรียนจบ ทำธุรกิจ ต่อให้ทั้งคู่สวยหยาดเยิ้มจนทำให้
ผู้ชายใจเต้นแรง แต่ผู้ชายก็มักคิดว่าพวกเธอมีคนรักแล้ว เพราะ
อายุก็ไม่น้อยแล้วนั่นเอง

ก็จะหาคนมาจีบกระตุ้นเป้าหมายให้รู้สึกตัวเสียหน่อยว่ารู้สึก
อย่างไรกับพวกเธอกันแน่ ถ้าหากไม่มีวีแวนจะคืบหน้าก็ต้อง
เตรียมล่าถอย เพื่อมองหาสามีในอนาคตคนใหม่ แต่ก็ยังหาไม่ได้
เพราะผู้ชายล้วนคิดว่า สวยขนาดนี้มีหรือจะไม่มีคนรัก!

6 เป็นเรื่องบังเอิญ หอมละมุน งามเลิศวิจิตร และ แสนล้าน
แสนมั่งคั่ง นอกจากจะเป็นเพื่อนสนิทที่รู้จักกัน คบกันมาตั้งแต่
เรียนระดับอนุบาล ทั้งสองครอบครัวยังรู้จักสนิทสนม นัดเที่ยว
ร่วมกันหลายครั้ง และทั้งคู่ก็ยังมีอะไรที่เหมือนกันโดยบังเอิญ
อีกหลายอย่าง

เกิดวันเดียวกัน เดือนเดียวกัน ปีเดียวกัน นอกจากนี้มารดา
ของทั้งสองสาวยังคลอดในโรงพยาบาลเดียวกันอีกด้วย

เพราะเป็นแบบนี้สินะ โชคชะตาของพวกเธอถึงได้ตกที่หนึ่ง
ลำบากคล้ายคลึงกันเหลือเกินในเรื่องเกี่ยวกับหัวใจ

สวย รวย แต่โสด!

เรื่องความโสดนะไม่ใช่ปัญหา เพราะทั้งสองสาวหมายตา
เลือกผู้ชายที่พวกเธอต้องการสละความโสดให้เอาไว้อแล้ว

ไอศูรย์ ธันเดอร์ วราจักรธร หนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกัน
ที่มีเสน่ห์เหลือร้าย เพียงแค่แผลสบตาด้วยก็เหมือนถูกสายฟ้า
ฟาดเข้าอย่างจัง

วันวาเลนไทน์ปีนี้เธอก็ยังเป็นสาวโสดเหมือนเดิม

ในวันวาเลนไทน์ ร้านหอมละมุนซึ่งหญิงสาวเป็นเจ้าของ จะเปิดจำหน่ายสินค้าสำหรับวันแห่งความรักจนถึงสองทุ่ม

พนักงานของร้านหอมละมุนกระซิบกระซาบพูดคุยกัน ถึงแผนการหลังเลิกงาน พนักงานของเธอมีนัดกับคนรัก ในขณะที่หอมละมุนไม่มีนัดกับใคร แต่ต้องเฝ้าร้านเพื่อทำงาน

ร้านหอมละมุน ตั้งชื่อเดียวกับเจ้าของร้าน ภายในร้านตกแต่ง โนโตนสีชาวน ประดับด้วยต้นไม้ประดิษฐ์ที่ทำงานเหมือนจริง คดเคี้ยวไปตามการออกแบบราวกับสวนสวรรค์ ที่นี่โด่งดังเรื่องของอาหาร เพื่อสุขภาพและผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับความสวยความงาม ชั้นล่างจะเป็นร้านอาหาร ซึ่งในวันวาเลนไทน์ก็จะมีเมนูพิเศษสำหรับคู่รัก

และจากบริเวณร้านอาหารเพื่อสุขภาพเมื่อผ่านประตูซุ้มโค้ง ที่มีกระจกเปิดปิดอัตโนมัติจะได้พบกับร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์ของร้าน ไม่ว่าจะเป็นเทียนหอม น้ำหอมสำหรับผิวกายและน้ำหอมสำหรับบ้าน รวมทั้งผลิตภัณฑ์บำรุงผิวอีกหลากหลาย

ชั้นสองและชั้นสามของร้านจะเป็นส่วนสปา ซึ่งเป็นการดูแลผิวพรรณด้วยผลิตภัณฑ์จากร้านหอมละมุนทั้งหมด

ธุรกิจของหอมละมุนดำเนินไปด้วยดี มีลูกค้าประจำ คิวสปาเต็มทุกวัน ผลิตภัณฑ์ก็ขายดีทุกตัว ทุกสิ้นปีมีกำไร แต่เรื่องของหัวใจกลับตรงข้าม

เจ้าของร้านหอมละมุนสวมชุดเดรสสีแดงมีระบายตรงแขน ผิวขาวผุดผ่องของเธอทำให้หญิงสาวยิ่งสววยบาดตา

เส้นผมดำสนิทเป็นมันเงาวับ มัดรวบไปด้านหลังแล้วก็ติดโบสีเดียวกัน ส่วนที่เหลือทั้งตัวยาวสลวยเต็มแผ่นหลัง

หอมละมุนยิ้มแย้มต้อนรับลูกค้า ลูกค้าผู้ชายหลายคน เผลอต้มองเธอตาไม่กะพริบ จนแฟนสาวที่มาด้วยกันออกอาการ

กระทัดกระเฟียด

แต่หอมละมุนไม่ได้สนใจผู้ชายของคนอื่น เธอมีเป้าหมายของตัวเอง แต่เป็นเป้าหมายที่หอมละมุนยังไม่กล้าเปิดเผยความรู้สึก

เขาเป็นเพื่อนสนิท...

ยิ่งใกล้ชิด ยิ่งสนิท ก็ยิ่งทำให้เธอกลัว กลัวว่าถ้าหากพูดออกไปโดยที่ไม่รู้ว่าเขามีใจให้เธอเหมือนกันหรือเปล่านั้นจะทำให้เธอต้องเสียเพื่อน

คราวนี้นอกจากจะไม่ได้หัวใจ แม้แต่ใกล้ชิดก็คงใกล้ไม่ได้อีกแล้ว ความกลัวจุดรั้งให้เธอต้องแอบรักเพื่อนสนิทรูปงามมาหลายปี

เขาอายุมากกว่าเธอห้าปี หอมละมุนเจอกับเขาตอนเธออายุยี่สิบที่อเมริกาในปีที่เธอไปเรียนคอร์สภาษาต่างประเทศระยะสั้น ช่วงปิดเทอม

ทั้งคู่พบกันโดยบังเอิญในงานปาร์ตี้ของเพื่อน คงเพราะคุยกันถูกคอ ก็เลยติดต่อกันเรื่อยมา จนกระทั่งถึงตอนนี้

“เพราะวันนี้เป็นวันพิเศษ ทางร้านหอมละมุนมีเค้กแบบพิเศษที่ทำขึ้นสำหรับวันนี้เท่านั้นมอบให้แก่ลูกค้าทุกท่านที่เข้ามาใช้บริการในร้าน เพื่อส่งต่อความรักถึงทุกท่านค่ะ มาร่วมฉลองวันแห่งความรักด้วยกันนะคะ”

หญิงสาวยิ้มหวาน เค้กรูปหัวใจแสนสวยจัดใส่กล่องพร้อมรับประทานถูกมอบให้แก่ลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการในร้าน

“ขนมหมดเกลี้ยงเลยคะคุณหอม”

“ถ้าอย่างนั้นก็ปิดร้านเถอะ หลายคนมีนัดกับคนสำคัญนี่จ๊ะ”

“ขอบคุณคะคุณหอม”

อีกสามสิบนาทีจะถึงสองทุ่ม แต่ร้านหอมละมุนต้องพลิกป้ายปิดร้านก่อนเวลา เพราะขนมวันวาเลนไทน์ ดอกไม้ รวมถึงของขวัญ

ที่จัดเตรียมไว้สำหรับจำหน่ายในวันนี้หมดเกลี้ยงแล้ว

พนักงานช่วยกันเก็บร้าน เพราะวันนี้มีลูกค้าเข้าร้านเป็นจำนวนมาก พนักงานในส่วนของสปาและส่วนขายผลิตภัณฑ์จึงมาช่วยในส่วนร้านอาหาร ช่วยกันคนละไม้คนละมือ ไม่นานก็เสร็จเรียบร้อย

“ทุกคนกลับกันได้เลยนะ ฉันเปิดร้านเองจะ จริงสิ แล้วก็นี่ของขวัญวาเลนไทน์สำหรับทุกคนจะ”

หอมละมุนมีซ็อกโกแลตที่เธอทำเองมอบให้แก่พนักงานทุกคน ในกล่องซ็อกโกแลตมีเงินพิเศษสำหรับวันนี้อยู่ด้วย

หลังจากพนักงานกลับไปกันหมดแล้ว หอมละมุนก็เดินสำรวจร้านอีกครั้ง เธอรู้ว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี พนักงานของเธอทำงานอย่างละเอียดรอบคอบและทำงานดีทุกคน

“ขอโทษค่ะคุณลูกค้า ร้านปิดแล้วค่ะ”

หอมละมุนได้ยินเสียงกระดิ่งตรงประตูร้านดังขึ้น เพราะประตูถูกดันเปิดออกจากกัน หญิงสาวหมุนตัวหันไปบอกกับลูกค้ารอยยิ้มของเธอค้างอยู่บนริมฝีปาก

“ฉันเห็นแล้วว่าปิด ร้านปิดก็ควรกลับบ้าน แต่เธอจะอยู่ที่ไหนจนถึงเช้าเลยหรือไง”

“คุณอสูร”

หอมละมุนกำมือเข้าหากัน ต้องจิกนิ้วเข้ากับเนื้อขาของฝ่ามือ เธอเกือบถลาเข้าไปกอดเขาแล้วเซียว ดินะที่ห้ามตัวเองได้ทัน

“คุณอสูรกลับมาจากอเมริกาเมื่อไร”

ไอศูรย์เดินเข้าไปในร้าน บรรยากาศของร้านก็อ่อนหวานนุ่มนวล เหมือนกับบุคลิกเจ้าของร้านนั่นแหละ หอมละมุนเรียกเขา

ด้วยชื่อพิเศษที่เธอตั้งขึ้น

หญิงสาวบอกว่าเขาชอบดูเธอ ทำตัวเป็นนอสุร ก็เลยเรียกเขาว่า ‘คุณนอสุร’ เรียกไปเรียกมา จากที่เรียกเล่นๆ ก็กลายเป็นชื่อเรียกติดปาก

“มาถึงวันนี้ ฉันนั่งแท็กซี่ผ่าน เห็นไฟร้านเธอเปิดอยู่ก็เลยให้รถแท็กซี่จอด”

“อ้าว แล้วรถแท็กซี่รออยู่หรือเปล่า”

“ไปแล้ว เธอเอารถมาหรือเปล่า ฉันจะติดรถกลับบ้านด้วย”

“เอามาสิ แล้วคุณนอสุร ทำไมไม่ให้คนขับรถไปรับ”

“ฉันอยากนั่งแท็กซี่”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ หอมละมุนไม่ถามต่อ ในเมื่อชายหนุ่มพึงพอใจที่จะตอบแค่นั้น หญิงสาวก็ไม่เข้าซี

“กระเป๋าเดินทางของคุณนอสุรออยู่ไหน”

“วางไว้หน้าร้าน”

“ทำไมวางไว้แบบนั้น ถ้าหายจะทำยังไง”

“กลับกันได้หรือยัง บ่นเป็นแม่”

หอมละมุนมองค้อนเขา แต่ถึงจะค้อน ก็ทำตาหวานเหลือเกิน เธอไม่อยากเป็นแม่เขาหรอก แต่อยากเป็นเมียเขาต่างหาก

“จ๊ะ กลับได้แล้ว”

หอมละมุนเดินไปหยิบกระเป๋าแล้วก็เดินเข้าไปหาไอศูรย์ ชายหนุ่มเปิดประตูให้เธอ หอมละมุนก้าวออกไป เขาก็เดินตาม และหันไปแบมือรับกุญแจจากหญิงสาวมาจัดการปิดล็อกประตูร้าน

หอมละมุนมองเขาตาหวานฉ่ำโดยที่ชายหนุ่มไม่เห็นสายตาของเธอ เมื่อไอศูรย์หันมาหา เธอก็ต้องรีบกลบเกลื่อนความรู้สึกอ่อนหวาน

“รติตเป็นพิเศษเลยวันนี้”

“นั่นสิ”

“คงเพราะเป็นวันวาเลนไทน์ คนก็เลยออกข้างนอกกันคึกคัก”
หอมละมุนหันไปมองไอศูรย์ ยิ้มให้เขาแล้วก็ดึงใบหน้า
กลับไปมองด้านหน้าตามเดิม เธอขบขันให้ไอศูรย์นั่ง เพราะเขา
ไม่ชอบขบขันมิขมิของเธอ

ชายหนุ่มปรับเบาะ กิ่งนั่งกิ่งนอนอยู่บนเบาะ หอมละมุน
มีความสุข แค่นี้ได้ใกล้ชิดกับเขาแบบนี้ เธอก็ดีใจมากเหลือเกิน

ความรู้สึกรักใคร่ใคร่คน คือความรู้สึกเปรี๊ยะๆ หวานๆ
จะหวานทั้งหมดก็คงไม่ได้ เพราะเธอเป็นคนที่ไม่แอบรัก

หวานในหัวใจเมื่อได้ใกล้ชิด แล้วก็เปรี๊ยะใจไปพร้อมกัน
เพราะเธอมีความกลัว กลัวเขาจะมีคนรัก กลัวเขาจะไปชอบคนอื่น
กลัวจะต้องเสียเขาไป

ความรู้สึกรักของเธอ ในวันที่เธอฮึดสู้ หอมละมุนก็อยาก
ตะโกนบอกเขาให้สิ้นเรื่อง ความสัมพันธ์จะไปต่อหรือสิ้นสุดลง
เธอจะได้รู้ไปเลย

แล้วหอมละมุนก็ใจฝ่อ...

เมื่อคิดถึงว่าจะต้องเสียเขาไป ความฮึดของเธอก็ค่อยๆ
ลดระดับลงเรื่อยๆ จนกลายเป็นไม่กล้าเหมือนเดิม

ถ้าหากเสียไอศูรย์ไป เธอจะไม่ได้คุยกับเขานอีก ไม่ได้ใกล้ชิด
ไม่ได้หัวเราะ ไม่ได้ยิ้มให้กัน และก็ไม่ได้ทำอะไรหลายอย่างด้วยกัน
มันคุ้มหรือเปล่า

หอมละมุนได้แต่ถามตัวเอง แต่ยังไม่มีความตอบ เธอจะได้
คำตอบก็ต่อเมื่อเสียงบอกรักคุณอสูรของเธอ ซึ่งหญิงสาวยังไม่พร้อมเสียง

“วาเลนไทน์เกี่ยวกับรติต?”

“เกี่ยวลิ วันแห่งความรัก คนรักกันก็ต้องออกมาเดทกัน”

ไอศูรย์ไม่ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องวันวาเลนไทน์อีก
หอมละมุนก็เลยสรุปได้ว่าเขาไม่สนใจวันวาเลนไทน์

“คุณอสูร ง่วงกินนอนได้นะ ถึงแล้วหอมจะปลุก”

“ไม่ง่วงหรรอก หิวมากกว่า”

“ยังไม่ได้กินอะไรมาเหรอ”

“กินบนเครื่องเมื่อสักสิบชั่วโมงที่แล้วมั้ง จำไม่ได้”

“แล้วทำไมไม่บอกละ”

หอมละมุนทำเสียงเข้มขึ้น เธอบอกให้เขาดูแลตัวเองจน
ปากเปียกปากแฉะ แต่ไอศูรย์ก็มีงานยุ่งอยู่ตลอดเวลา

ชายหนุ่มพักอยู่กับคนเดียวที่ประเทศไทย ด้วยเหตุผลง่ายๆ ว่า
เขาชอบประเทศไทย ในขณะที่ครอบครัวของเขาอยู่อเมริกาทั้งหมด

ก็คงเหมือนหอมละมุนที่ยืนยันจะอยู่กรุงเทพฯ ไม่ย้ายไปอยู่
ต่างจังหวัดกับครอบครัว ซึ่งย้ายไปอยู่เขาใหญ่กัน เพราะอากาศ
ดีต่อสุขภาพของคุณย่ามากกว่า

คุณยายก็ย้ายตามไปอยู่กับคุณย่าด้วย เพราะกลายเป็น
เพื่อนสนิทกันไปแล้ว ยิ่งคุณตากับคุณปู่เสียไปแล้ว ทั้งคู่ก็ยัง
สนิทกัน อยู่ห่างกันไม่ได้ พวกท่านมีบิดามารดาของหอมละมุน
คอยดูแล

“ทำเสียงดุขึ้นมาเลยนะ”

“น่าดูใหม่ละ หอมบอกให้ดูแลตัวเอง กินข้าวไม่เป็นเวลา
เดี๋ยวก็ไม่สบาย ทำงานก็หนักอีก แวะร้านข้างหน้าแล้วกัน กินข้าว
ก่อนค่อยกลับ”

หอมละมุนเลือกแวะร้านอาหารที่ใกล้ที่สุด รถติดแบบนี้
ไม่รู้ต้องใช้เวลานานแค่ไหนกว่าจะถึงบ้าน ไอศูรย์ไม่ขัด หมิงสาว
ขับรถเข้าไปจอด เป็นโชคดีที่มีโต๊ะว่างอยู่หนึ่งโต๊ะ

“หอมสั่งอาหารนะ”

ไอศูรย์พยักหน้าอนุญาต เรื่องของอาหารยกให้เป็นหน้าที่ของหอมละมุน เธอรู้อยู่แล้วว่าเขากินหรือไม่กินอะไร

“ขอผ้าเย็นด้วยนะคะ”

สั่งอาหารเสร็จแล้ว หอมละมุนก็ขอผ้าเย็นกับพนักงาน พนักงานรับออร์เดอร์ไปแล้ว ไม่นานก็นำผ้าเย็นมาให้หญิงสาวก่อน

“ขอบคุณค่ะ”

เธอยืมให้พนักงาน ทำเอาพนักงานหนุ่มถึงกับออกอาการชัตเซินหน้าแดง ไอศูรย์มองแล้วกระแอมในลำคอเบาๆ ทำให้พนักงานได้สติ จากที่ยืนตะลึง ก็รีบก้มศีรษะแล้วรีบไปทำงานของตัวเอง “เอาผ้าเย็นมาทำอะไร”

“เช็ดมือให้คุณอสุรนะลิ”

เธอยื่นมือขำมือโตะไปหาชายหนุ่ม แยมมือไปตรงหน้าเขา ไอศูรย์ก็ส่งมือของเธอให้ หญิงสาวเช็ดทำความสะอาดมือให้เขา ก่อนจะใช้ผ้าผืนเดียวกันเช็ดมือของตัวเอง รออาหารอยู่นานพอสมควร เพราะลูกค้าย้อนข้างเยอะ เมื่ออาหารมาเสิร์ฟ พนักงานก็มาพร้อมกับเชิงเทียนประดับด้วยดอกกุหลาบ เป็นเชิงเทียนที่ใช้ถ่าน ไม่ใช่เทียนที่ต้องจุดไฟ

“ของขวัญพิเศษสำหรับลูกค้าที่เป็นคู่รักกันในวันวาเลนไทน์ครับ”

ไอศูรย์พยักหน้า หอมละมุนลอบมองเขา เข้าใจว่าที่เขาไม่พูดอะไรเพราะสนใจอาหารมากกว่า หญิงสาวลอบมองชายหนุ่ม แล้วก็ต้องซอ่นรอยยิ้ม เหมือนเธอกับเขากำลังเดทกันในวันวาเลนไทน์ เรื่องบังเอิญที่ทำให้หอมละมุนมีความสุขมากเหลือเกิน

1

เพื่อนสนิท

รถมิனிสีขาวคาดดำเล่นเข้าไปจอดหน้ารั้วบ้านสีดำ ภายในโครงการหมู่บ้านจัดสรรราคาแพงระยับซึ่งราคาบ้านเริ่มต้นที่แปดหลัก ราคาที่ดินต่อตารางวาสูงถึงหกหลัก

ในซอยนี้ที่ดินถูกซอายเป็นแปดแปลง แบ่งเป็นฝั่งละสี่แปลง และแต่ละแปลงมีเนื้อที่หนึ่งร้อยตารางวา แต่กลับมีบ้านเพียงสองหลัง ตั้งหันหน้าเข้าหากัน เนื่องจากเจ้าของต้องการความเป็นส่วนตัวจึงซื้อที่ดินและปลูกบ้านเองในแบบที่ตัวเองต้องการ

บ้านทั้งสองหลังเป็นบ้านที่ให้อารมณ์แตกต่างกันอย่างชัดเจน ฝั่งซ้ายเป็นบ้านชั้นเดียวสีขาว กระทั่งประตูรั้วก็ยังเป็นสีขาว มองจากภายนอกเหมือนกับบ้านพักตากอากาศในเมืองชนบทของประเทศอังกฤษอย่างไรอย่างนั้น

ฝั่งขวาเป็นบ้านให้ความรู้สึกส่วนตัวและลึกลับ นับจากประตูรั้วสีดำ และตัวบ้านสีเทาในแบบโมเดิร์นผสมผสานกับความคลาสสิก แสดงถึงความเป็นตัวของตัวเองของเจ้าของบ้าน

ประจวบดิถีเปิดออก คนที่ก้าวลงมาจากรถคือเจ้าของบ้าน
ฝั่งซ้าย หอมละมุน งามเลิศวิจิตร หญิงสาวต้องแหวะบ้านฝั่งขวา ก่อน
เพื่อดูแลความเรียบร้อย

หญิงสาวเปิดกล่องสีดำที่ติดอยู่ตรงประตูรั้วสีดำ ตะแคง
บนปุ่มสแกนนิ้ว ล็อกประตูคลายออก หอมละมุนเปิดเข้าไปข้างใน
เจ้าของบ้านหลังนี้คือ ไอศูรย์ ชันเตอร์ วราจักรธร

เมื่อครอบครัวของหอมละมุนมีแผนการจะไปอยู่ต่างจังหวัด
หญิงสาวก็เริ่มมองหาที่อยู่ใหม่สำหรับตัวเอง เพราะเธอต้องดูแล
ธุรกิจ

ไอศูรย์ก็อยู่ในช่วงของการมองหาที่พักในประเทศไทย
เพราะครอบครัวของเขาปักหลักอยู่ที่อเมริกา เมื่อเขาเดินทาง
มาที่ประเทศไทย ชายหนุ่มจะเข้าพักในโรงแรมซึ่งเขาเป็นเจ้าของ
ประจวบเหมาะกันพอดี หอมละมุนชวนชายหนุ่มมาซื้อที่ดินและ
ปลูกบ้านด้วยกัน ไอศูรย์ก็ตอบรับโดยไม่คาดฝัน

โดยมีข้อกำหนดที่ว่า หอมละมุนจะต้องทำหน้าที่ดูแลบ้าน
ให้เขาด้วย เพราะไอศูรย์มีงานยุ่งมาก และต้องเดินทางเป็นประจำ
สองปีแล้วที่เธอกับเขาเข้ามาอยู่ในบ้านที่อยู่ตรงข้ามกัน ลักษณะ
การออกแบบบ้านและจัดสวนของบ้านหลังนี้เน้นความเป็นส่วนตัว
ทั้งหมดนี้ไอศูรย์ไม่ได้เป็นคนจัดการ แต่หอมละมุนเป็นคนจัดการ
ทั้งหมด

“ฮัลโหลแสน” หอมละมุนรับสายระหว่างเดินบนทางเดิน
ไปที่ประตูบ้าน

“ฉันมาหาเธอที่ร้าน แต่ไม่เจอเธอ พนักงานในร้านบอกว่า
วันนี้เธอกลับเร็ว”

“วันนี้บริษัทจัดสวนจะมาทำสวนประจำเดือนให้บ้านคุณนุสร
ฉันก็เลยต้องมาดู”

“อ้อ ไปดูแลบ้านให้ว่าที่สามนี่เอง”

“ขอให้ล้มพรปากเถอะ”

เห็นหน้าหวานละมุน บุคลิกนุ่มนวล ทว่าหอมละมุนชื่อตรงกับตัวเอง เมื่อสนทนากับเพื่อนสนิท เธอกับแสนล้านไม่มีความลับต่อกันอยู่แล้ว

ทั้งคู่ปรึกษากันทุกเรื่อง แม้กระทั่งเรื่องของหัวใจที่ตกอยู่ในสถานการณ์คล้ายคลึงกัน และยังหาทางออกให้แก่หัวใจไม่ได้เหมือนกัน

“ขอให้ได้ ขอให้โดน เพื่อนรัก”

“เธอก็เหมือนกันนะแสน ขอให้ได้ ขอให้โดน”

“อวยพรให้กันจนคอแห้งแล้วมั้งเราสองคน แต่ก็มีความสุขทางใจนั่นแหละเนอะ”

แสนล้านหัวเราะ หอมละมุนก็พลอยยิ้มไปด้วย นอกจากเป็นกำลังใจให้ตัวเอง หอมละมุนก็ยังเป็นกำลังใจให้แสนล้านด้วย

“นั่นสิ แล้วเธอมีเรื่องด่วนอะไรไหม”

“ไม่มีหรอก ฉันขับรถผ่าน ก็เลยแวะที่ร้านของเธอ ไม่เจอเลยโทร.ถามนะสิว่ารีบไปไหน ปกติเธออยู่ร้านตลอด”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร รู้หน้าว่าเป็นห่วง”

“ก็ต้องห่วงสิยะ แต่ได้ยืนยันว่าไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว ไปทำหน้าที่ดูแลบ้านให้คุณอสูรของเธอต่อเถอะ เขาจะได้รู้ว่าเธอแน่ดีแสนดีแล้วก็จะได้รับตกหลุมรักเธอเสียที”

“ขอบใจนะเพื่อนรัก เธอก็เหมือนกัน ขอให้สมหวังกับคุณเลียมเร็วๆ”

“ถ้าให้ตีกันคงเห็นแวมมากกว่า”

“ก็ทำตัวหวานๆ กับเขาหน่อยสิ”

“เธอก็รู้ ฉันเคยยิ้มหวานให้อีตาเลียม แล้วมันหาว่าฉัน

แยกเขี้ยวไล่ เสี้ยวกำลังใจหมดเลยฉัน จากจะเป็นนางฟ้าเลยต้อง
กลับมาเป็นนางมารเหมือนเดิม จะทำหวนหอยด้อยใส่มัน เดี่ยว
มันหาว่าผีเข้า ฉันคงหลอนไปตลอดชีวิต”

“ปานนี้คุณเลียมจามแล้ว นินทาเป็นชุดเชียว”

“ก็มันจริงนี่ แต่สัปดาห์หน้าฉันไม่อยู่นะ จะไปภูเก็ต”

“ไปหาคุณเลียมเทรอ”

“นั่นก็ใช่ แต่เรื่องบังหน้าคือไปทำงาน อยากรู้อยากเจอ ไม่ได้ทะเลาะ
กับอีตาเลียมแล้วเหงาปากเหงาใจ”

“โอเค เดินทางปลอดภัย แต่ก่อนนั้นเรานัดเจอกันก่อนนะ”

“ไม่มีปัญหา ฉันว่างสำหรับเพื่อนเสมอ ฉันไม่กวนละ บาย”

“บายจ๊ะ” หอมละมุนวางสายจากเส้นลั่น

บ้านของไอศูรย์ ในหนึ่งเดือนนั้นชายหนุ่มอยู่ไม่กี่ครั้ง
บางเดือนเจ้าของบ้านไม่ได้กลับมาที่บ้านเลย เพราะอยู่ต่างประเทศ

ไอศูรย์เป็นนักธุรกิจ ธุรกิจที่เขาดูแลเกี่ยวข้องกับสถาบัน
การเงินและโรงแรมหลายแห่งทั่วโลก และการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์
เพื่อจำหน่ายให้แก่มหาเศรษฐี

ไอศูรย์จัดอยู่ในกลุ่มคนประเภทโลกส่วนตัวสูงมากเป็นพิเศษ
หอมละมุนจึงต้องจัดการทุกอย่างเพื่อให้เขารู้สึกสบายมากที่สุด

บ้านหลังนี้ไม่มีคนรับใช้ หากไอศูรย์ต้องการคนขับรถ หรือ
คนทำงานให้เขา ชายหนุ่มสามารถเรียกพนักงานจากโรงแรมที่เขา
เป็นเจ้าของมาบริการเขาได้

การทำความสะอาดบ้าน หอมละมุนใช้บริการจากบริษัท
ทำความสะอาด ซึ่งจะเข้ามาทำความสะอาดสัปดาห์ละหนึ่งวัน

การดูแลสวนก็เช่นกัน หอมละมุนจะแวะมาดูแลสวนให้เขา
เป็นประจำอยู่แล้ว แต่งานตัดหญ้า ตัดแต่งกิ่งไม้ ก็ใช้บริการจาก
บริษัทจัดสวนที่จะเข้ามาดูแลเดือนละหนึ่งครั้ง

ทุกครั้งที่มีคนอื่นเข้ามาในบ้านของไอศูรย์ หอมละมุนจะต้องมาเปิดบ้านเพื่อดูแลความเรียบร้อยด้วยตัวเอง

หน้าที่ของหอมละมุนคือดูแลความเรียบร้อย เช่นรับบริการและเอกสารการเก็บเงินจะถูกส่งไปยังออฟฟิศของไอศูรย์ในประเทศไทย เลขาฯ ส่วนตัวประจำประเทศไทยของชายหนุ่มจะเป็นคนจัดการเรื่องการเบิกจ่าย

หอมละมุนวางนิ้วลงบนเครื่องสแกนนิ้ว สแกนแล้วก็ต้องกดรหัสเพื่อเปิดประตูตัวบ้าน หญิงสาวกดโทรศัพท์ถึงคนรับใช้ในบ้านเมื่อเปิดประตูแล้ว

“พี่มะขาม จันทองนะ ถ้าใครว่างก็เข้ามาที่บ้านคุณอสูรสักหนึ่งคนก็แล้วกัน”

“คะคุณหนู”

มะขามตอบรับน้ำเสียงสดใส คนรับใช้ในบ้านของหอมละมุนมีอยู่สามคนก็คือ ค่ะน้ำ ส้มจูน และมะขาม ซึ่งทำงานด้วยกันมานาน ตั้งแต่ออยู่บ้านเก่าของครอบครัวเธอ

คนที่มาทำดูแลจัดการเรื่องทำสวนมีผู้ช่วยด้วย ไอศูรย์มีคำสั่งห้ามแบบเฉียบขาด ไม่ให้หอมละมุนอยู่ตามลำพัง ถ้าหากคนทำงานมีผู้ช่วยด้วย

หอมละมุนก็ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เธอไม่เห็นว่าคาถานอกจากนี้ยังหัวใจพองโต เพราะความห่วงใยที่ไอศูรย์มีให้เธอ

“คุณหนูขา พี่มะขามคนสวยมาแล้วจ้า”

“เปิดรั้วด้วยนะจ๊ะพี่มะขามคนสวย คนมาทำสวนจะได้ขับรถเข้ามาได้”

“พี่มะขามจัดให้คะคุณหนู”

หอมละมุนที่เดินออกมาสั่งมะขามยิ้มกับท่าทางกระตือรือร้น หญิงสาวคิดว่าตัวเองโชคดี เพราะรอบตัวของเธอล้วนมีแต่คนน่ารัก

“คุณหนูขา พี่มะขามขับรถของคุณหนูไปเก็บในบ้านให้
ดีไหมคะ”

“ก็ดีเหมือนกันจ๊ะ ฝากวนด้วยนะ”

มะขามรับกุญแจรถจากหอมละมุน เป็นผู้หญิงคอยรับใช้
คุณหนู ทั้งมะขาม ส้มฉุน และคะน้ำต้องทำได้เกือบทุกอย่าง
เหมือนรวมร่างผู้หญิงและผู้ชายเข้าด้วยกัน

“ดอกกุหลาบสวยๆ มาแล้วค่ะคุณหนู”

คะน้ำ ส้มฉุน และมะขาม มีตะกร้าใส่ดอกกุหลาบที่ตัดมา
จากแปลงกุหลาบในบ้านของหอมละมุน ยกตะกร้าเดินข้ามมายัง
บ้านของไอศูรย์ เพื่อนำตะกร้าดอกไม้มาให้เจ้านาย

คุณหนูคนสวยอยู่ในห้องรับแขก ยืนอยู่หน้าโต๊ะที่มีแจกัน
เรียงราย ไอศูรย์จะกลับบ้านวันนี้ หอมละมุนก็เลยมาจัดดอกไม้
เปลี่ยนของเก่าเป็นของใหม่เพื่อต้อนรับชายหนุ่ม

นอกจากกุหลาบในสวนก็ยังมีดอกไม้ชนิดอื่นที่หอมละมุน
ขับรถไปซื้อมาจากร้านดอกไม้ เพื่อจัดแจกันให้สวยและสดชื่น

“ขอบใจจ๊ะพี่คะน้ำ พี่ส้มฉุน พี่มะขาม”

“ให้พี่คะน้ำช่วยคุณหนูจัดดอกไม้ไหมคะ”

“ก็ดีนะคะ”

“พี่ส้มฉุนต้องไปทำความสะอาดบ้านต่อค่ะ คุณหนูต้องการ
อะไรก็จริงๆ บอกพี่ส้มฉุนได้เลยนะคะ พี่ส้มฉุนจะรีบมารับใช้
คุณหนูเลยค่ะ”

“ขอบใจจ๊ะพี่ส้มฉุน”

“พี่มะขามด้วยค่ะ”

มะขามรีบพูด ก่อนที่จะออกไปจากบ้านของไอศูรย์พร้อมกับ

ส้มฉุน ที่ให้คะน้าเป็นลูกมือของหอมละมุน

“กุหลาบขาวเนี่ย ฉันจะจัดใส่แจกันแล้วยกขึ้นไปไว้ในห้องนอนของคุณอสูร พี่คะน้าช่วยลิดหนามให้ด้วยนะจ๊ะ”

“คะคุณหนู”

คะน้ายิ้มรับจนตาหยี คุณหนูของคะน้าปกติก็สวยอยู่แล้ววันนี้ก็ยิ่งสดชื่นแจ่มใสและสวยขึ้นอีก คงเป็นเพราะคุณไอศูรย์จะกลับบ้าน

คุณหนูกับคุณไอศูรย์เป็นเพื่อนสนิทกัน แต่คะน้าและเพื่อนๆ ทั้งส้มฉุนและมะขามก็ลุ่มนอยากให้คุณหนูกับคุณไอศูรย์เป็นมากกว่าเพื่อน

คุณหนูสวยหวานไปทั้งตัว คุณไอศูรย์ก็หล่อปานเทพบุตรคะน้าไม่เคยเห็นเทพบุตร แต่ถ้าหากเทพบุตรมีจริง อาจหล่อเทียบคุณไอศูรย์ไม่ได้ คุณไอศูรย์เป็นคนเงี้ยวๆ ติดจะเคร่งขรึม พูดน้อย เข้มแข็ง เหมาะสมกับคุณหนูที่สุด

“คุณหนูเนี่ย จัดดอกไม้ไม่ได้สวยมากเลยนะคะ”

หอมละมุนยิ้มให้คะน้า หญิงสาวจัดดอกไม้ทุกแจกันอย่างตั้งใจ เพราะเธออยากให้บ้านของคุณไอศูรย์มีชีวิตชีวาขึ้น หอมละมุนจัดดอกไม้ไปแล้วก็ฮัมเพลงไปด้วย คะน้ามองแล้วก็พลอยยิ้มตามเจ้านาย หอมละมุนจะมีความสุขมากกว่าปกติเสมอถ้าหากไอศูรย์กลับบ้าน

หอมละมุนมองเห็นไอศูรย์อย่างรวดเร็วเมื่อชายหนุ่มเดินออกมา หญิงสาวยกเท้าขึ้น เธอสะกิดสายรัดข้อเท้าเบาๆ แล้วก็รีบยืนเป็นปกติ

เธอโบกมือให้เขา แล้วก็ยิ้มหวานส่งให้ชายหนุ่ม เมื่อเขา

เห็นกระเป๋าดินตรงมาหาเธอ หอมละมุนรอให้อิศูรย์เข้ามาใกล้เธอ
ในระยະที่เลี้ยงไว้

หญิงสาวก้าวเข้าไปหาเขา สองก้าว เธอก็เซ เสียหลัก ถลาไป
ข้างหน้า ไอศูรย์ปล่อยมือจากกระเป๋าดินทาง ปราดเข้าไปรวบตัว
หญิงสาวเอาไว้

“อึ้ย! คุณอิศูรย์”

ร่างสูงใหญ่ของไอศูรย์รับร่างนุ่มละมุนของหญิงสาวเอาไว้
สองแขนของเธอยกขึ้นโอบกอดเรือนกายของชายหนุ่ม

“ยายชุ่มชุ่ม”

“ขอโทษค่ะที่ชุ่มชุ่ม และก็ขอบคุณด้วยนะคะที่คุณอิศูรย์
ช่วยรับ ไม่อย่างนั้นหอมต้องเจ็บตัวและก็ขายหน้าแน่เลยค่ะ”

“ระวังตัวหน่อยก็ดีหอมละมุน”

“ค่ะคุณอิศูรย์”

หอมละมุนเงยหน้าขึ้นยิ้มให้เขา เธอขยับจะถอยห่างจากเขา
แล้วก็สะดุดเซเข้าไปชนเรือนกายของชายหนุ่มอีกครั้ง

“เป็นอะไร”

“ไม่รู้ค่ะ”

หอมละมุนทำหน้าขุ่น แล้วก็ส่ายหน้า หญิงสาวลองขยับขา
ไอศูรย์มองต่ำลงไป ถึงได้เห็นสายรัดรองเท้านางของเธอ มันหลุด
ออกจากกัน

“คุณอิศูรย์!”

“ยีนึงๆ”

หอมละมุนทำท่าตกใจ เมื่อไอศูรย์ลดตัวลงต่ำ คำสั่งเย็บเขา
จากไอศูรย์ทำให้หอมละมุนต้องยีนึง หญิงสาววางมือลงบนขา
ของเขาเพื่อพยุงตัวเอง

เธอก็มองมองศีรษะของชายหนุ่มด้วยสายตาอ่อนโยนและ

รักปักใจ เธอรักเขาเหมือนคนบ้า ไอศูรย์ไม่มีทางรู้

เธอตั้งใจทำให้สายรัดรองเท้าเลื่อนหลุด ตั้งใจที่จะเสียหลัก
ถลาเข้าไปหาเขา และตั้งใจที่จะทำให้เขาต้องเป็นห่วงเธอ แต่การที่
เขาดูแลเธอถึงขนาดยอมลดตัวลงไปจัดการกับสายรัดรองเท้าให้เธอ
คือเรื่องที่อยู่นอกเหนือจากแผนการ และทำให้หัวใจของเธอกำลัง
เต้นโครมครามด้วยคำว่า ‘ความสุข’

“ใส่รองเท้ายังไง ไม่ระวังเลย”

เขาผูกสายรัดรองเท้าเรียบร้อยก็เงยหน้าขึ้นพูดกับเธอ
หอมละมุนยิ้มนำให้เขา พร้อมกับต้องรีบกลบเกลื่อนอารมณ์หวานฉ่ำ
ที่คงเคลื่อนไหวเต็มดวงตาของเธอ

“หอมคงรีบร้อนมารับคุณอสูร ก็เลยไม่ทันระวังค่ะ”

“ต่อไปต้องระวังให้มากขึ้น ถ้าล้มไปจะทำยังไง”

“คงเจ็บค่ะ”

“นั่นนะสิ”

ไอศูรย์ดันตัวลุกขึ้นยืน หอมละมุนก้มหน้าซ่อนยิ้ม แล้วก็
ทำทีเป็นยกขาขึ้นเพื่อทดสอบสายรัดรองเท้า แต่ยกขึ้นนิดเดียว
ก็นิวหน้า

“เป็นอะไร”

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แค่ววดข้อเท้านิดหน่อย”

“ต้องตอบว่ามีอะไร ไม่ใช่ไม่มีอะไร”

“ค่ะคุณอสูร”

“เดินไหวไหม”

“ไหวค่ะ”

หอมละมุนรีบตอบ ไอศูรย์นิวหน้ามองเธอ หญิงสาวก็ยิ้มตอบ
เขา เพื่อให้เขาแน่ใจว่าเขาเดินไหวจริงๆ ก่อนที่ชายหนุ่มจะยื่นแขน
ไปหาเธอ

“เกาะไว้”

“ค่ะคุณนอสุร ขอบคุณนะคะ”

หอมละมุนรีบสอดแขนกอดรัดลำแขนของชายหนุ่ม เธอไม่เล่นตัวหรือลีลาฟลักไสเขา เพราะกลัวชายหนุ่มเปลี่ยนใจ

“แล้วจะขั้บรถไหวหรือไง”

“ไหวสิ หอมขั้บรถให้คุณนอสุรนั่งได้ออยู่แล้ว ไว้ใจหอมได้เลยค่ะ”

“แค่ดูแลตัวเองยังเอาตัวไม่รอด”

ไอศูรย์เคาะนิ้วลงบนหน้าผากเกลี้ยงเกลา แล้วก็หันไปคว้าเอากะเป๋าเดินทางของเขา หอมละมุนรัดแขนชายหนุ่มแน่นขึ้น

เรื่องดูแลตัวเอง หญิงสาวทำได้ดี ถึงจะไม่ได้แข็งแกร่งดุจหินผา แต่ก็เรียกได้ว่าเอาตัวรอดได้ ในบางสถานการณ์ เธอตั้งใจอ่อนแอเพื่อเรียกร้องการดูแลจากเขา

“วันนี้คุณนอสุรเดินข้างจ้ง”

“เธอเจ็บขาไม่ใช่หรือไง”

เขาเดินหนึ่งก้าว เธอต้องเดินสองก้าว ไอศูรย์ก้าวให้สั้นลงและช้าลง ไอศูรย์รอเธอ หอมละมุนแอบแนบใบหน้าเข้ากับลำแขนของเขา เมื่อเดินไปด้วยกันแบบนี้ เธอกับเขาก็เหมือนเป็นคนรักกัน อย่างไรก็ตามนั้น ถึงจะเป็นเพียงจินตนาการ แต่หอมละมุนก็มีความสุขมาก

“ไม่ใช่รถมินิ?”

“มารับคุณนอสุรนี้ ก็อยากให้คุณนอสุรนั่งสบายหน่อย”

หอมละมุนขั้บรถยุโรปสีขาวมาในวันนี้ หลังจากเก็บกระเป๋าเข้าทำยรถเรียบร้อย ไอศูรย์ก็ยื่นมือไปตรงหน้าเธอ

“ฉันขั้บเอง”

“คุณอสูรไม่เห็นอวยเธอ”

“ส่งบุญแจมา”

“อะ ส่งให้แล้วอะ ไม่ต้องทำเสียดูก็ได้”

หอมละมุนยิ้มให้เขา พร้อมกับยื่นบุญแจมาให้ชายหนุ่ม
หญิงสาวถือโอกาสซ้อนมือจับมือเขา ก่อนจะวางบุญแจลงบนมือใหญ่
‘มือของคุณอสูรอันที่สุด!’

เธอลวนลามเขาทางอ้อมด้วยใบหน้าเป็นยิ้ม ดวงตา
อ่อนหวานกลบเกลื่อนความรู้สึก ไอศูรย์รับบุญแจมาถือไว้ แล้วก็
โอบเอวหอมละมุน

หญิงสาวเล่นบทคนปวดข้อเท้า เอนอิงเรือนกายไปพิงกับร่าง
ของชายหนุ่ม เดินช้าๆ ไปที่ด้านข้างรถ ไอศูรย์เปิดประตูรถยนต์
ให้เธอ

“ขอบคุณคะคุณอสูร”

“ไม่เป็นไร”

ชายหนุ่มประคองเธอเข้าไปในหนึ่งในรถยนต์จนเรียบร้อย
ผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ ถึงแม้บางเวลาจะอ่อนแอกว่าปกติอย่าง
ตั้งใจ ก็ไม่ใช่เรื่องผิด

หอมละมุนยกมือขึ้นตบแก้มตัวเองเบาๆ แล้วตามด้วยการ
นวดแก้มที่กำลังยี้ม เพื่อให้เธอควบคุมการแสดงออกให้แนบเนียน
กว่านี้ ระหว่างที่ไอศูรย์เดินอ้อมไปเปิดประตูฝั่งคนขับ

“เรากลับบ้านกันนะคะคุณอสูร ยินดีต้อนรับกลับประเทศไทย
คะ”

หญิงสาวโน้มตัวเข้าไปหาเขา เงยหน้าขึ้นยิ้มให้ชายหนุ่ม
ไอศูรย์ดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาด แล้วก็หันไปมองหน้าหอมละมุน

“เรายังกลับบ้านไม่ได้หรอก”

“ทำไมเธออะ หรือว่าคุณอสูรมีธุระ ถ้าคุณอสูรมีธุระ ก็เวะ

ทำธุระก่อนได้แหละคะ วันนี้หอมว่าง”

“เพราะเธอยังไม่คาดเข็มขัดต่างหาก ยายชื้อบื้อ”

เขาเคาะนิ้วลงบนหน้าผากของเธอเบาๆ แล้วก็โน้มตัวไปดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดเข้ากับเรือนกายของหอมละมุน หญิงสาวมีเรื่องให้เธอยิ้มได้อีกแล้ว หอมละมุนไม่ได้ยิ้ม เธอจงใจยิ้ม เพื่อให้ไอศูรย์ดูแตกต่างหาก คาดเข็มขัดเองกับชายหนุ่มคาดให้ ความสุขแตกต่างกันลิบลับ

“ขอบคุณค่ะคุณอสูร”

“กลับกันได้”

ชายหนุ่มถอยรถออกจากที่จอด หอมละมุนแต่นิ้วลงบนหลังมือของไอศูรย์ เมื่อเห็นรอยแผลเล็กๆ บนหลังมือของเขา

“โดนอะไรมาคะ”

“หนามกุหลาบ มีคนส่งดอกไม้ไปให้ที่ออฟฟิศ”

“สาวๆ แน่เลย”

“ฉันโยนทิ้งถึงขยะไปแล้ว”

ไอศูรย์บอกอย่างไม่ใส่ใจ ใครก็ไม่ทราบที่ส่งดอกไม้ไปให้เขา ชายหนุ่มไม่ได้อ่านการ์ดด้วยซ้ำ จับมันขึ้นมา จะดึงการ์ดมาดู ก็ถูกหนามของมันครูดหลังมือ ซ่อดอกไม้ที่วางก็เลยลงไปนอนในถังขยะ และไอศูรย์ก็ไม่พูดถึงหรือถามถึงมันอีก

“คุณอสูรใจร้ายจัง”

“ก็แค่ทิ้งดอกไม้”

ไอศูรย์ตอบอย่างเฉยเมย ความเย็นชาและเย่อหยิ่งของเขา หอมละมุนคุ้นเคย แต่เขาก็เหมือนจะดีต่อเธอมากกว่าคนอื่น ถ้าหากได้รับการปฏิบัติอย่างเย็นชาแบบนี้ หอมละมุนคงใจสลาย

“คนที่ให้ดอกไม้คุณอสูรรู้เขาก็คงเสียใจแน่เลยล่ะ”

“ถ้าเธอมีโอกาสได้เจอ เธอค่อยถามก็แล้วกันว่าเจ้าของมัน

เสียใจหรือเปล่า แต่ฉันไม่รู้หรือทราบดีว่าใครให้มา เธอโทรถามชาร์ล ก็แล้วกัน”

ชาร์ลคือผู้ช่วยส่วนตัวของไอศูรย์ เป็นผู้ช่วยที่เป็นระดับหัวหน้าของเลขา ส่วนตัวของไอศูรย์ ซึ่งมีอยู่ในหลายประเทศ

“หอมไม่อยากจะรู้ถึงขนาดนั้นหรือคะ คุณอสุระคะ หอมทำพะแนงเนื้อแล้วก็แกงเขียวหวานเนื้อที่คุณอสุระชอบไว้ให้ด้วยนะคะ”

ไอศูรย์ชอบพะแนงเนื้อและแกงเขียวหวานเนื้อเป็นพิเศษ หอมละมุนก็เตรียมไว้ให้เรียบร้อย เพื่อเป็นอาหารต้อนรับชายหนุ่ม “ก็ดีนะคะ”

“หอมมอบขนมปังและก็ทำขนมถ้วยไว้ด้วยค่ะ”

ไอศูรย์ชอบรับประทานขนมปัง ส่วนของหวานแบบไทยที่เขาชอบมากก็คือขนมถ้วย แต่ต้องเป็นฝีมือของหอมละมุนเท่านั้น

หญิงสาวรูปร่างที่เขาสอบ ไอศูรย์จอดรถเมื่อรถติดไฟแดง เขาหันไปวางมือลงบนศีรษะของเธอ ลูบเบาๆ แล้วก็ดึงมือกลับ

หอมละมุนแสนเสียดายสัมผัสอบอุ่นจากมือใหญ่ อยากให้เขาวางมือหนึ่งข้างต่ออีกสักนิด แต่เธอก็พุดออกไปไม่ได้ ต้องเก็บรักษาอาการอยากใกล้ชิดกับเพื่อนสนิทจนสุดความสามารถ

“ระวังข้อเท้า”

ไอศูรย์เปิดประตูรถให้เธอ ชายหนุ่มขับรถเข้าไปจอดในช่องจอดรถภายในรั้วบ้านของเขา รถของทั้งสองบ้านจะจอดที่บ้านหลังไหนก็ไม่ใช่อุปสรรค

รถยนต์สัญลักษณ์โรปราคาแพงของไอศูรย์ที่จอดอยู่ คนที่เอาออกไปขับให้เขาคือหอมละมุน ถ้าหากชายหนุ่มไม่อยู่ หญิงสาวก็จะขับมันส์ปาด้าห์ละครึ่งหรือสองครั้ง เพื่อให้รถได้ใช้งานบ้าง

“หอมไม่ปวดแล้วค่ะ”

หอมละมุนพิจารณาแล้ว ถ้าหากเธอแก้งปวดต่อจนไอศูรย์ต้องอุ้มเธอเข้าไปในบ้านโดยที่ยังต้องแบกกระเป๋า หญิงสาวเป็นห่วงเขา ไม่อยากทำให้เขาเหนื่อย

เธอจึงทำตัวเป็นผู้หญิงแข็งแรง หายเจ็บข้อเท้าอย่างรวดเร็ว หญิงสาววางมือลงบนมือของชายหนุ่มที่ยื่นมือมาให้และประคองเธอลงจากรถ

“ไม่เจ็บแน่นะ”

ไอศูรย์ก้มหน้าลงมองข้อเท้าของหญิงสาว หอมละมุนขยับเท้าให้เขาดู เพื่อให้ชายหนุ่มมั่นใจว่าเธอไม่ได้กล่าวเท็จ

อาการเจ็บป่วยนะ ถ้าหากเธอเป็นอะไร หญิงสาวจะไม่ปิดบังเขาหรอก แต่จะเพิ่มอาการเข้าไป เพื่อจะได้รอดอันเขา

“ไม่เจ็บแล้วจริงๆ ค่ะ”

หญิงสาวยกแขนขึ้นคล้องเข้ากับลำคอของเขา แล้วก็ทำที่เป็นขยับเท้าเร็วๆ ทำให้ไอศูรย์ไม่รู้ตัวว่าแขนที่คล้องคอเขาไม่ใช่เพราะเธอต้องการพยุงตัว แต่เพราะต้องการลวนลามเขาต่างหาก

“อึ้ย!” เธอขยับขาเร็วๆ ทำให้เสียหลัก สะดุดรองเท้าของตัวเอง ไอศูรย์รวบตัวหญิงสาวเข้ามากอด เมื่อเขากอด หอมละมุนก็ทิ้งร่างไปหาเขาทั้งตัว

“ต้องหาเรื่องสะดุดให้ได้ใช้ไหม”

“หอมไม่ได้ตั้งใจค่ะ แค่ออกมาให้คุณอสูรมั่นใจว่าหอมไม่เจ็บแล้วจริงๆ หอมซุ่มซุ่มอีกแล้วค่ะ ถ้าไม่ได้คุณอสูรคงล้มอีกแล้ว”

“ยีนหนึ่งๆ ฉันไปเอากระเป๋าลงจากรถก่อน”

“ค่ะคุณอสูร”

ชายหนุ่มคลายอ้อมแขน หอมละมุนแสนเสียดายไต่จากวงแขนแข็งแกร่ง ตัวของไอศูรย์อบอุ่นและให้ความรู้สึกแข็งแกร่ง

หน้าโอบกอด

ชายหนุ่มเดินไปยกกระเป๋าเดินทางลงมาจากท้ายรถ เขาตั้งที่ลากกระเป๋าขึ้นมา แล้วก็ลากกระเป๋าไปหาหอมละมุน

“เข้าบ้าน”

ชายหนุ่มยื่นมือไปตรงหน้าเธอ มือของเขาหงายขึ้น รอให้หญิงสาววางมือของเธอลงบนมือเขา หอมละมุนปราศจากความลังเล
“ขึ้นเล่นตัว ถ้าเขาเปลี่ยใจ ก็อดจับมือคุณอสูรนะสิ!”

“รบกวนด้วยนะคะคุณอสูร”

“รบกวนมาหลายปีแล้วนี่ ฉันชินแล้ว”

และหอมละมุนก็ยังยืนยันที่จะรบกวนเขาต่อไป ตราบใดที่เขายังโสด ส่วนเธอน่ะเธอ ถ้าหากเธอจะไม่โสด ก็ต้องมีคนรักชื่อไอศูรย์เท่านั้น

“คราวนี้คุณอสูรไปต่างประเทศเกือบเดือนเลย งานยุ่งมากเธอคะ”

“ชาร์ลไม่ได้ส่งอีเมลบอกหรือไง”

ชาร์ลมีหน้าที่รายงานให้หอมละมุนทราบว่ามีไอศูรย์อยู่ประเทศไหน หอมละมุนได้รับรายงานจากชาร์ล แต่เธอก็อยากรู้ว่าเขายุ่งกับเรื่องงานหรือเรื่องอะไรกันแน่

“ได้รับค่ะ”

“นั่นก็ได้รับ แต่ไม่สนใจ”

“สนใจสิคะ เพราะสนใจถึงต้องถาม ชาร์ลนะก็แค่รายงานว่าคุณอสูรอยู่ที่ไหน แต่ไม่มีรายละเอียดว่าคุณอสูรเป็นยังไงบ้าง หรือสบายดีไหม หอมเป็นห่วงนี่คะ”

“เป็นห่วงก็โทรศัพท์ถึงฉันสิ”

“คุณอสูรทำงาน หอมไม่กล้ารบกวน”

“งั้นเธอ”

“ถ้ารู้ว่ารบกวนได้ ก็จะได้รบกวน หอมนะอยากโทรหา
คุณอสูริใจจะขาด”

“ถึงขนาดนั้นเลยนะ”

หอมละมุนกระชับมือเข้ากับมือของชายหนุ่ม เธอกับเขา
เป็นเพื่อนสนิทกัน แต่หอมละมุนก็ทอดสะพานให้เขาทางอ้อม
มาตลอด ไอศูรย์ก็กลับไม่เคยรู้เลย

“หอมพูดจริงนะคะ”

“ทุกครั้งที่เธอโทรศัพท์ถึงฉัน ฉันเคยไม่รับหรือเปล่า”

“ไม่เคยค่ะ”

“ก็แค่นั้นแหละ”

คำตอบของไอศูรย์ก็คือการบอกให้เธอรู้ว่า เขาอนุญาตให้เธอ
โทรศัพท์ถึงเขาได้ ถ้าหากเป็นคนรักกันหอมละมุนก็คงกล้าที่จะ
โทรศัพท์กวนเขาบ่อยๆ เพื่อสอบถามถึงสารทุกข์สุกดิบ

สถานะเพื่อนคำคอและคำความรู้สึกของเธอให้พยายามรักษา
สมดุล จะแสดงออกมากจนเกินไปก็กลัวจะเสียเพื่อน

ไม่ได้หัวใจเขา แล้วยังต้องเสียเขาไป หอมละมุนยังไม่พร้อม
ที่จะรับความรู้สึกเลวร้ายแบบนั้น เธอถึงต้องทนอยู่กับความอึดอัด
รักแต่ไม่อาจบอกไป จนถึงตอนนี้

2

แอบคิดไม่ซื่อ

“หอมช่วยยกกระเป๋าคืนไปบนห้องไหมคะ”

“ไม่ต้อง”

“หอมขึ้นไปส่งไหมคะ”

“อืม ไปสิ”

ไอศูรย์ยกกระเป๋าดำเดินทางขึ้นไปบนห้องนอนของเขา อีกมือก็จับมือหอมละมุนเอาไว้ เพื่อไม่ให้คนซุ่มซ่ามจอมปลอมต้องสะดุดอีก

หอมละมุนทราบว่าเขาเอาเปรียบ ใช้ความซุ่มซ่ามที่เธอตั้งใจสร้างขึ้นในการออกดออันขอรับการดูแลจากเขา

แต่หญิงสาวจะไม่ให้เขาต้องถูกเอาเปรียบฝ่ายเดียวหรอก เมื่อมีโอกาส เธอจะตอบแทนเขาอย่างสุดหัวใจด้วยความรักล้นอกของเธอ

“หอมเพิ่งเปลี่ยนดอกไม้ในแจกันค่ะ”

หอมละมุนบอกกับชายหนุ่ม ดอกกุหลาบสีขาวยุติธรรมสวย

ปักอยู่ในแจกันสีเดียวกัน ตั้งวางอยู่ในห้องของไอศูรย์สามจุดด้วยกัน

หอมละมุนชอบดอกไม้ ภายในบ้านของเธอก็มีแปลงดอกไม้หลายแปลง จัดเป็นสวนสวยงาม หญิงสาวทำหน้าที่ดูแลบ้านหลังนี้ตั้งแต่เริ่มก่อสร้าง

และก็ดูแลมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงตอนนี้ ไอศูรย์ให้สิทธิพิเศษกับเธอ หอมละมุนก็รู้ แต่การได้สิทธิพิเศษไม่ได้หมายความว่าเธอจะมีความสำคัญต่อเขาจนเข้าไปอยู่ในหัวใจของเขา

เพื่อนก็ได้รับสิทธิพิเศษแบบเพื่อนได้เช่นกัน ตราบใดที่เขายังไม่พูดออกมา และความสัมพันธ์ยังย่ำอยู่กับที่ หอมละมุนก็ไม่กล้าคิดไปเองคนเดียว

ทุกวันนี้ทำได้แค่พ้อเจ้อ เรียกคุณอสูรของเธอเป็นคนรักในจินตนาการ อยากเดินจับมือกับเขา อยากเดตให้ผู้หญิงทั้งโลกรู้ว่าเธอเป็นของเธอ แต่ก็ไม่ได้แค่ฝัน

ฝันที่เป็นจริง!

สักวันความฝันของหอมละมุนจะต้องเป็นจริงขึ้นมา หญิงสาวกำลังรวบรวมความกล้า ถ้าหากเห็นท่าไม่ดี มีคนจ้องจะฉกไอศูรย์ไปจากเธอ ปล้ำได้ก็ต้องปล้ำ!

“จากสวนของบ้านเธอ?”

“ใช่ค่ะ เฉพาะในห้องนอนของคุณอสูรนะค่ะ ชั้นล่าง ดอกไม้บางชนิดหอมก็ต้องซื้อจากร้านดอกไม้มาเพิ่มค่ะ แต่ในห้องนอนของคุณอสูร หอมจำได้ค่ะว่าคุณอสูรเคร่งครัดมากเรื่องดอกไม้ว่าต้องมาจากสวนของหอมเท่านั้น”

“ดอกไม้ในร้านไม่รู้ว่าผ่านอะไรมาบ้าง”

หอมละมุนยิ้มให้ชายหนุ่ม เพราะแม้แต่มองเลียวหน้าด้านข้างของเขา มองแล้วก็ยิ้มจนไม่ทันระวัง หรือไม่ก็คงเป็นเพราะกรรม

ตามทัน ที่ชอบทำตัวเป็นคนขำอ่อน ซุ่มซ่ามโดยใช้เหตุ

หอมละมุนสะดุด!

“อู๊ย!” ลำแขนแข็งแกร่งของคนข้างกายตัวรัดรอบเอว อ่อนแอั้น รังตัวหญิงสาวเข้าไปชิด ปลายเท้าของหอมละมุนลอยขึ้น จากพื้น

เธอตกใจจริง ใบหน้าเลื่อนเข้าไปหาใบหน้าคมคายของไอศูรย์ ปลายจมูกชนกับปลายจมูกโด่งขึ้นสั้น ดวงตาสองคู่ประสานสบกัน ในระยะใกล้

หอมละมุนใจหวิวไปหมด มีอนุ่มวางอยู่บนบ่าของชายหนุ่ม ทรวงอกเบียดเข้าไปชิดกับแผ่นอกกว้าง หญิงสาวกะพริบตามองเขา

“ซุ่มซ่าม”

“ขอโทษค่ะ หอมไม่ได้ตั้งใจ”

ไอศูรย์คลายอ้อมแขนเพื่อลดตัวเธอลงบนพื้น หอมละมุน มองหน้าเขา เธอไม่อยากจะให้ช่วงเวลานี้ผ่านไปเลย เธออยากใกล้ชิด กับเขานานๆ

“นิสัยซุ่มซ่ามนี้เมียรักษาไหม จะซื้อมาให้”

“ไม่มีหรอกค่ะ”

เธอยื่นจมูกใส่เขา ไอศูรย์เพียงแค่อ้อมแขน แต่เขา ไม่ได้ปล่อยลำแขนจากบั้นเอวอ่อนแอั้น ชายหนุ่มหันไปตั้งกระเป๋าดู เดินทาง แล้วก็ลากมันไปพร้อมกับโอบเอวหอมละมุนไปด้วย

“คุณอสูรแกลิ่งหอมเธอค่ะ”

เธอไม่อยากจะให้เขาปล่อย ถ้าหากทักหัวงูพุดถึงเรื่องเขากอดเธอ เธอเกิดเขาปล่อยขึ้นมา เธอคงเสียดาย หญิงสาวจึงทำราวกับว่าเธอกำลังถูกเขากลั่นแกลิ่ง

‘กอดหอมนานๆ นะคะคุณอสูรสุดที่รัก’

หญิงสาวพร่ำบอกชายหนุ่มในใจ ภายนอกเธอเรียบร้อย

อ่อนหวาน แต่หอมละมุนก็รู้ตัวดี ว่าเธอแอบมีจริตมารยาใส่ไอศูรย์ เพราะเธอชอบเขา และอยากอยู่ใกล้ชิดกับเขา

“แกลิ่งอะไร”

“แกลิ่งกักตัวหอมไว้”

“ก็อยากซุ่มซำทำไม้ เบื่อตามตะครุบ”

“เราเป็นเพื่อนกันนะคะ คุณอสูรก็ต้องดูแลหอมสิคะ”

“งั้นเหรออ”

“ใช่แล้วค่ะ คุณอสูรต้องดูแลหอม”

หญิงสาวกล่าวย้ำ แล้วก็ยิ้มให้เขา กระทั่งเข้าไปในห้องนอนของไอศูรย์ ชายหนุ่มก็คลายอ้อมแขนออก และก็ลากกระเป่าเข้าไปในห้องแต่งตัว

“คุณอสูรคะ”

“ว่าไง”

เขาหันไปมองคนที่เดินตามเข้ามาในห้องแต่งตัว หอมละมุน เดินเข้าไปจับกระเป่า ดันไปชิดกับผนังห้องฝั่งหนึ่ง

“กระเป่าวางไว้ตรงนี้ก่อนนะคะ เตี่ยวหอมขึ้นมารื้อให้ค่ะ”

“อืม ตามใจเธอ”

“คุณอสูรเปลี่ยนสวมเสื้อคลุมก่อนนะคะ หอมเข้าไปเตรียมน้ำให้ค่ะ หอมเปิดน้ำใส่อ่างไว้แล้ว จะเปิดน้ำอุ่นใส่อ่างให้ค่ะ”

“อืม” ไอศูรย์ส่งเสียงตอบรับในลำคอ หอมละมุนเดินเข้าไปในห้องน้ำ ชายหนุ่มก็ถอดเสื้อผ้า วางทุกชิ้นไว้บนโซฟาในห้องแต่งตัว แล้วก็ดึงเอาเสื้อคลุมที่แขวนอยู่หน้าตู้มาสวม

จะเป็นใครเตรียมไว้ ถ้าไม่ใช่หอมละมุน เธอคอยดูแลเขา ทำราวกับว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขาไปแล้ว

“หอมเตรียมน้ำอุ่นเรียบร้อยแล้วค่ะ”

หญิงสาวเดินออกมาจากห้องน้ำ ไอศูรย์ก็สวมเสื้อคลุม

เรียบร้อยแล้ว หอมละมุนต้องแอบบิตเอาเอสในใจทุกครั้งทีเห็น
ชายหนุ่มในชุดเสื้อคลุมอาบน้ำ

‘หล่อมากและเซ็กซี่มาก!’

คุณอสูรของเธอ สวมแค่เสื้อคลุมก็หล่อเลิศหาตัวจับยาก
รูปร่างสูงเพรียว แต่มือก้ามเนื้อ หุ่นเหมือนนายแบบบนหน้าปก
นิตยสาร หอมละมุนมองเขาเมื่อไร ต้องแอบเซ็ดน้ำลายอยู่เรื่อย

ภายนอกเธออ่อนหวานนุ่มนวล แต่เธอก็เป็นคนธรรมดา
มีรัก โลก โกรธ หลง กิเลสของหญิงสาวยังหนาตะอะ โดยเฉพาะ
เรื่องของไอศูรย์

เธออยากได้เขาเป็นสามี! ไม่อยากเป็นแค่เพื่อนอีกแล้ว
เพื่อนไม่ต้องมีเยอะก็ได้ สถานะเพื่อนมีไว้ให้คนอื่น แต่ต้องไม่ใช่
สำหรับไอศูรย์

“แซ่หานๆ ก็ได้แหละคะ”

“คงแซ่ไม่นานนักหรอก”

หอมละมุนเดินเข้าไปหาชายหนุ่ม เธอยืนอยู่ตรงหน้าเขา
วางมือลงบนบ่าเขา แล้วก็กอดนิ้วขานเนียนลงบนบ่ากว้าง

“คุณอสูรไหลตั้งมากเลย ถ้าคุณอสูรมีเวลาหอมจะหวดให้
นะคะ”

ไอศูรย์พยักหน้ารับ หอมละมุนใช้ความหวังโยในการเป็น
สะพาน ไปสู่การแตะเนื้อต้องตัวคนที่เธอแอบหลงรัก

“หอมจะอุ่นอาหารไว้ให้ นะคะ”

“เธอกินอะไรหรือยัง”

“ยังคะ หอมรอกินพร้อมคุณอสูร หอมไม่ลืมหรอกคะ
ว่าคุณอสูรนะไม่ชอบกินข้าวคนเดียว หอมก็เลยรอคุณอสูรคะ”

เธอพูดเหมือนหยอกล้อ ใช้น้ำเสียงอ่อนหวานสนทนากับเขา
จุดประสงค์ของหอมละมุนก็เพื่อย้ำเตือนให้เขารู้

เธอคือคนที่รู้จักเขา

เธอคือคนที่ใส่ใจเขา

เธอไม่เคยลืมเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเขา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยถึงขนาดไหนก็ตาม เพราะทุกรายละเอียดเกี่ยวกับไอศูรย์คือเรื่องสำคัญ

“นั่นก็ดี ฉันแช่น้ำสักรู้อแล้วจะตามลงไป”

“ค่ะ แล้วคุณอสูรจะออกไปทำงานไหมคะ”

“ไม่ จะพักผ่อนอยู่ที่บ้าน”

“นั่นหอมเตรียมชุดล้างลองให้หะคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้า หอมละมุนเตรียมเสื้อผ้าให้เขาบ่อยๆ ไม่ใช่แค่เพิ่งทำ แต่ทำติดต่อกันมาร่วมสองปี นับตั้งแต่ชายหนุ่มย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ และเธอย้ายเข้ามาอยู่บ้านตรงข้ามกัน

“คุณอสูรเข้าไปอาบน้ำเถอะค่ะ หอมจุดเทียนออโรมาไว้ให้ด้วย กลิ่นนี้หอม เพิ่งได้มาใหม่ หอมเขียวค่ะ ก็เลยแบ่งมาไว้ที่ห้องน้ำของคุณอสูรด้วย อาบน้ำเสร็จแล้วดับเทียนด้วยนะคะ”

“ฉันรู้แล้ว”

ไอศูรย์เดินเข้าไปในห้องน้ำ หอมละมุนยิ้มหวานตามแผ่นหลังของเขา เธอจะไม่เข้าไปที่ร้านหอมละมุนแล้ว หญิงสาวมีนัดรับประทานอาหารเย็นกับแสนล้าน แต่เมื่อเพื่อนรักรู้ว่าไอศูรย์จะกลับมาวันนี้ ก็สนับสนุนให้หอมละมุนอยู่กับไอศูรย์

“แค่นัดกินข้าว เรานัดกันเมื่อไรก็ได้ เธอไปคอยดูแลคุณอสูรของเธอเถอะ เพื่อจะได้กินผู้ชายจริงจังเสียที ระหว่างผู้ชายกับฉัน เธอเลือกผู้ชายก่อนได้เลย ฉันโอเคเพื่อนรัก เพราะถ้าฉันตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับเธอ ฉันก็เชื่อว่าเธอจะบอกให้ฉันเลือกผู้ชายก่อนได้เลย เพราะเธอก็โอเคเหมือนกัน”

“แน่นอนสิ เพราะฉันอยากให้เธอสมหวังกับคุณเลียมเสียที”

“พูดถึงอีตาเลียมแล้วกรดแทบจะไหลย้อน คนอะไรอ่อนขนาดนี้ยังบื้ออยู่อีก”

หอมละมุนถึงกับหัวเราะออกมา เมื่อโทรศัพท์ถึงแสนล้าน และได้ยินเพื่อนพูดมาแบบนั้น เธอกับแสนล้านเป็นเพื่อนกันมานาน มองตากันก็รู้ใจ นอกจากนี้ก็ยิ่งพร้อมที่จะสนับสนุนกันและกันอย่างเต็มที่

หอมละมุนเปิดตู้เสื้อผ้า เลือกลี้อเซ็กซี่ขาวแบบลำลอง ไม่ใช่ลีโอเซ็กซี่สำหรับสวมใส่กับสูทธุรกิจ ซึ่งเนื้อผ้าจะหนามากกว่าแบบลำลอง

เธอเป็นคนซื้อเสื้อผ้าเข้าตู้ให้ไอศูรย์ในช่วงสองปีหลัง หญิงสาวรู้ว่าเขาชอบหรือไม่ชอบอะไร ทางเกงลำลองขายาวสีครีมก็ถูกนำออกมา แม้กระทั่งกางเกงชั้นในแบบขาล้น หอมละมุนก็นำมาวางเตรียมกับชุดให้เขาเรียบร้อย

“ขอให้คุณอสูรรักหอมหลงหอมนะคะ เพียง!”

เธอเป่ามนตร์ใส่เสื้อผ้าของชายหนุ่ม ยิ้มเขินอยู่คนเดียว แล้วก็รีบลงไปข้างล่างเพื่อเตรียมอาหาร

“คุณอสูร”

หอมละมุนหันไปยิ้มให้ชายหนุ่ม เธออุ่นอาหารจากครัวไทยที่อยู่ด้านหลังบ้าน ครัวไทยจะมีประตูเชื่อมกับครัวฝรั่ง เพราะอาหารไทยทำแล้วทั้งรสชาติและกลิ่นจะตลบอบอวล จึงต้องแยกไปด้านหลังเพื่อไม่ให้กลิ่นอวลอยู่ในบ้าน

อุ่นอาหารแล้วหญิงสาวก็ยกเข้ามาจัดวางบนโต๊ะ เธอเลือกโต๊ะรับประทานอาหารชุดเล็ก เพื่อจะได้ใกล้ชิดกับไอศูรย์ ในบ้านของชายหนุ่มมีห้องรับประทานอาหารขนาดใหญ่ ซึ่งเคยเปิดใช้งาน

เพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น

หญิงสาวเดินเข้าไปหาเขา ชายหนุ่มสวมเสื้อผ้าในชุดที่หญิงสาวเตรียมไว้ให้ หอมละมุนคิดแล้วก็แอบเขินคนเดียว เพราะคิดไกลไปถึงว่าเขาคงสวมเสื้อผ้าที่เธอเตรียมไว้ให้ทั้งชั้นนอกและชั้นใน

“อาหารพร้อมแล้วค่ะ”

หอมละมุนบอกกับชายหนุ่ม แล้วก็คว้ามือเขามาจับ เธอทำตัวเป็นเพื่อนสนิท แต่เพิ่มระดับความสนิทในการถึงเนื้อถึงตัวชายหนุ่ม

จับแล้วก็ลากเขาไปที่โต๊ะรับประทานอาหาร ไอศูรย์เลื่อนเก้าอี้ให้เธอ สายตาของเขาทำให้หญิงสาวต้องยอมนั่งลงบนเก้าอี้ก่อนเขา

เมื่อเธอนั่งลงแล้ว ไอศูรย์ก็นั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่ติดกัน หอมละมุนหันไปยิ้มให้ชายหนุ่ม แล้วก็ชี้มือเชิญชวนให้เขามองอาหารบนโต๊ะ

“ของโปรดของคุณอสูรค่ะ”

พะเนางเนื้อและแกงเขียวหวานเนื้อสำหรับไอศูรย์ พิเศษตรงที่ชายหนุ่มจะรับประทานกับขนมปัง ขนมปังสูตรนี้เป็นสูตรเฉพาะของหอมละมุน

หญิงสาวปรับสูตรจนได้เนื้อขนมที่เธอชอบ และปังเอิญที่ไอศูรย์ก็ชอบมากเหมือนกัน หญิงสาวเลื่อนจานขนมปังที่เธอตัดไว้แล้วไปตรงหน้าเขา

“กินข้าวแล้วหอมจะเสิร์ฟขนมหวานให้ค่ะ”

นอกจากอาหารคาว เธอก็ยังมีขนมหวานเตรียมไว้ให้เขาด้วย หอมละมุนคิดว่ามันเป็นโชคดี เพราะหญิงสาวเติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่มีคุณยายเป็นเจ้าของสูตรอาหารชาวจีน หอมละมุนก็เลยได้รู้เรื่องการทำอาหาร แกะสลัก และงานเย็บปักถักร้อยมาตั้งแต่เล็ก

เธอเป็นคนหนู มีฐานะดี แต่ครอบครัวก็ต้องการให้หญิงสาวดูแลตัวเองได้ด้วย ถ้าหากว่าต้องอยู่ตามลำพังไม่มีคนรับใช้คอย

จัดการทำให้ ซึ่งเรื่องเหล่านี้ก็ทำให้หอมละมุนสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ นอกจากดูแลตัวเอง เธอก็ยังมีโอกาสได้ดูแลไอศูรย์

“คุณอสูรจะต้องไปต่างประเทศอีกเมื่อไรคะ”

“อีกสักสองสามเดือน”

“จริงหรือคะ”

หอมละมุนยิ้มกว้างขึ้นมาทันที หญิงสาวโน้มตัวเข้าไปหาไอศูรย์ แล้วก็ตักพะเนงเนื้อใส่จานให้ชายหนุ่มเป็นการเอาใจ

“ยิ้มปากกว้าง”

“หอมดีใจนี่คะ ปีที่ผ่านมาหอมเจอคุณอสูรน้อยมาก”

“ทุกครั้งที่ฉันกลับประเทศไทย ฉันก็อยู่กับเธอคนเดียว”

“หอมรู้ค่ะ คุณอสูรทำงานหนัก แต่หอมก็อยากเจอคุณอสูรบ่อยๆ นี่คะ”

หญิงสาวมองเขาด้วยสายตาดอดอ้ออัน ไอศูรย์พยักหน้า เขาเข้าใจความต้องการของหอมละมุน แต่ด้วยตารางงานของเขา ในบางครั้งความต้องการของหญิงสาว เขาก็ตอบสนองให้ไม่ได้

“ปีก่อนหอมไปอเมริกา เวะเยียมแต่ดีดีกับหมาสี่ ขังไม่ได้เจอคุณอสูรเลย”

หอมละมุนถือเป็นเรื่องสำคัญ และตั้งใจจะทำอย่างต่อเนื่อง เธอเริ่มทำแล้วก็คือการสร้างคามใกล้ชิดระหว่างครอบครัว นอกจากทำให้ผู้ใหญ่ในครอบครัวของไอศูรย์เอ็นดูเธอ ก็ต้องดึงครอบครัวของเขากับเธอมาสนิทสนมกันให้ได้

หอมละมุนทำสำเร็จ ทั้งสองครอบครัวใกล้ชิดกัน ถ้าหากบิดากับมารดาของไอศูรย์กลับมาที่ประเทศไทย ก็มักจะไปพักกับครอบครัวของเธอที่เขานิวยอร์ก

เมื่อครอบครัวของเธอต้องบินไปอเมริกา ก็จะไปพักที่บ้านของครอบครัวไอศูรย์ ปีก่อนบิดามารดาของเขายังไม่ได้กลับประเทศไทย

หอมละมุนก็ทำหน้าที่ว่าที่แฟนสาวของไอศูรย์ ไม่ว่าจะไปได้เป็นหรือไม่ว่า เธอก็ทำหน้าที่ไว้ก่อน ด้วยการบินไปเยี่ยม และมีของฝากจากครอบครัวของเธอไปให้ด้วย

“ฉันก็บินตามไปเจอเธอที่ปารีสไม่ใช่หรือไง”

เพราะเขาทำงานยุ่งมาก หอมละมุนก็ไปกับแสนล้านก็เลยเกรงใจเพื่อน เลือกบินไปซื้อบั้งกันต่อที่ปารีส เทียวด้วยกันสองคน และไอศูรย์ก็บินตามไปดินเนอร์กับเธอหนึ่งมื้อ ก่อนเธอบินกลับประเทศไทย

“อยากอยู่ด้วยนานๆ นี้อะ”

“แล้วนี่ไม่ได้อยู่ด้วยกันหรือไง”

“ได้อยู่ด้วยกันแล้วอะ”

เธอยืมให้เขา ไอศูรย์ตักแกงเขียวหวานราดลงบนขนมจีนในงานของหอมละมุน เขารับประทานกับขนมปัง แต่หอมละมุนรับประทานกับขนมจีนที่เธอนำมาม้วนเป็นวงกลมขนาดขึ้นพอดีคำ

“กินซะ มัวแต่ยิ้มอยู่ได้”

“ค่ะคุณอสูร”

หอมละมุนตักรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย รสมือของเธอหญิงสาวรู้อยู่แล้วว่ามันถูกปากเธอ แต่ที่ทำให้แกงเขียวหวานคำนี้ยิ่งอร่อย เพราะไอศูรย์เป็นคนตักให้เธอ

“ไปเดินตรวจความเรียบร้อยกันนะคะ”

เมื่อเขากลับมาที่บ้าน หอมละมุนก็มีเหตุผลที่จะใช้เวลาอยู่กับเขาหลายเรื่อง หญิงสาวชวนชายหนุ่มออกไปเดินรอบบ้านด้วยกัน เพื่อตรวจตราความเรียบร้อย

“ถ้าไม่เรียบร้อยจะทำยังไง”

ไอศูรย์เลิกคิ้วเล็กน้อย หอมละมุนทำท่าครุ่นคิดแล้วก็ยิ้มให้ชายหนุ่ม ก่อนจะตอบออกไปโดยมีจุดประสงค์แอบแฝงเต็มที่

“หอมจะยอมให้คุณอสูรทำโทษทุกอย่างเลยคะ”

ไอศูรย์เคาะนิ้วลงบนหน้าผากหญิงสาวเบาๆ หอมละมุนยื่นจมูกใส่เขา แทนที่จะจับเธอปล้ำจวบ ต้นมาเคาะหน้าผากกันเสียได้

ปากเธอก็ออกจะอึมเิบ เชื่อว่าสวยน่าจวบไม่แพ้ริมฝีปากของผู้หญิงคนอื่น แต่ไอศูรย์ก็ไม่เคยสนใจเลยสักครั้ง

“เริ่มจากตรงไหนดี”

“หอมตามใจคุณอสูรค่ะ”

หอมละมุนอยากจับมือเขาแล้วเดินไปด้วยกัน แต่ถ้าเกิดทำเนียนจับบ่อยๆ เรื่องเนียนๆ ของเธอคงจะไม่เนียนอีกต่อไป

หญิงสาวเดินเคียงข้างไปกับเขา ไอศูรย์ทำให้หัวใจของเธอชุ่มชื้น ได้ใกล้ชิดเขา เธอก็มีความสุขมากเหลือเกิน

หอมละมุนแอบมองชายหนุ่มบ่อยๆ เลื้อยเข็ดผ้าลินินพลิ้วทิ้งตัวอยู่บนร่างกายของเขา ทำให้เธอต้องกลืนน้ำลายอยู่หลายครั้ง

ใส่แค่เสื้อเชิ้ตที่ห้อยและเช็กซึ่งจนเธอตาพว้า หรือเพราะเธอถูกความรักบังตา ไม่ว่าไอศูรย์จะทำอะไรก็ล้วนแล้วแต่ดูดีในสายตาเธอ

“สระว่ายน้ำเรียบร้อยดี”

“หอมให้บริษัทเข้ามาทำความสะอาดตามกำหนดไม่เคยขาดนะคะ ทุกครั้งที่มีคนเข้าบ้านคุณอสูร หอมก็มาดูทุกครั้งนะคะ”

“เป็นหน้าที่ของเธอไม่ใช่หรือไง”

ไอศูรย์ถามเรียบๆ หอมละมุนเป็นคนชวนเขาซื้อที่ดินปลูกบ้านที่นี่ เพราะฉะนั้นหญิงสาวก็ต้องรับผิดชอบดูแลบ้านให้เขาด้วย บ้านหลังนี้จะว่าไปก็เหมือนเป็นบ้านของหอมละมุนอีกหลัง เธอ

เข้านอกออกใน เป็นธูระจัดการให้เขาทุกเรื่อง

“คะ หอมไม่ลืมหรือคะ”

“เธอเอารถออกไปขับบ้างหรือเปล่า”

“คะคุณอนุสุร รับรองว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี”

รถของเขา หอมละมุนก็ต้องเอาออกไปขับสัปดาห์ละครั้ง หรือสองครั้ง หญิงสาวทำทุกเรื่องให้อิศูรย์ด้วยความสุข

‘ไม่ใช่เมียก็เหมือนเมีย!’

ยังไม่ได้เป็นภรรยาของเขาตอนนี้ ก็ฝึกทำหน้าที่ภรรยาให้เขา ไปก่อน เมื่อถึงเวลาต้องเป็นจริงๆ เธอจะได้ไม่เคอะเขิน

‘ยายหอมจอมเพ้อ!’

หอมละมุนรู้ว่าตัวเองเพ้อเจ้อ แต่การเพ้อถึงอิศูรย์คือความสุขของเธอ และตอนนี้เขายังโสด หอมละมุนก็โสด เธออยากให้เธอกับเขาเลิกโสดพร้อมกัน นั่นหมายถึงการเลิกโสดเพื่อคบกันเอง

“ระวังนะยายซุ่มซ่าม”

อิศูรย์หันไปบอก เมื่อเดินมาถึงสระว่ายน้ำ ซึ่งมีบันได เชื่อมกับทางลงไปที่สวนสวย บ้านของอิศูรย์เป็นบ้านเล่นระดับ ถ้าหากมองจากข้างนอกจะไม่เห็นรายละเอียดของตัวบ้าน การออกแบบเน้นความเป็นส่วนตัวตามคำสั่งเจ้าของบ้าน

“ถ้าหอมสะอาด หอมจะล้มน้ำใส่คุณอนุสุรคะ จะได้ล้มน้ำด้วยกัน”

“เพ้อเจ้อ”

ชายหนุ่มหันมาว่าเข้าให้ แล้วก็ยื่นมือมารวบจับมือเธอ เมื่อต้องเดินไปตามทางเดินของสระว่ายน้ำ หอมละมุนรีบกระชับมือ เข้ากับมือของเขาทันที

“อะไรคะ หอมซู่แค่นี้ก็กลัวหอมแล้วหรือคะ”

“ไม่อยากจะให้เธอต้องเจ็บตัว”

“หอมดูแลบ้านได้เรียบร้อยดีไหมคะ”

“อืม เธอดูแลบ้านได้เรียบร้อยดีมาก”

หอมละมุนยิ้มแก้มปริ หญิงสาวทำมรอยยิ้มไม่ได้ ก็ปล่อยให้ตัวเองยิ้มตามสบาย เธอตั้งใจดูแลบ้านให้เขาเป็นอย่างดี เพื่อให้เขากลับถึงบ้านแล้วได้พักผ่อน

“คงไม่ได้มากกว่าดีไปไม่เองอีกหรอกนะ”

“หอมไม่ทำแล้ว หอมไม่อยากถูกคุณอสูรดูค่ะ”

เพราะต้องการให้บ้านของเขาเรียบร้อยที่สุด ไปไม่ร่วง หอมละมุนก็มากกว่าดี ไอศูรย์บังเอิญมาเจอเข้า นอกจากไม่ได้คำขอบคุณ ก็ยังถูกเขาดุอีกชุดใหญ่

“ไม่ใช่หน้าที่ของเธอ จำไว้ด้วย”

“ค่ะคุณอสูร หอมจำไม่ลืมหรอกค่ะ”

หญิงสาวยิ้มเอาใจเขา การเดินทางตรวจความเรียบร้อยก็เหมือนไปได้เดินเล่นกับเขา ใช้เวลาด้วยกัน หลังจากที่เขาไม่อยู่ให้เธอเห็นหน้า หอมละมุนคิดถึงเขาเสมอ คิดถึงอยู่ในหัวใจของเธอตลอดเวลา นอกจากเป็นห่วง ก็ยังหวงกลัวเขาไปเจอผู้หญิงคนอื่นที่จะทำให้เขาสนใจมากกว่าเธอ

6 ดินตรวจความเรียบร้อยเสร็จแล้ว หอมละมุนก็ขึ้นไป รื้อกระเป๋าดูหาของให้ไอศูรย์ เจ้าของห้องก็ตามขึ้นมาด้วย เขาติดสายโทรศัพท์จากต่างประเทศ ส่วนหอมละมุนก็เข้ามาในห้องแต่งตัว ไอศูรย์ตามมาตั้งกระเป๋าวางลงบนพื้น แล้วก็เปิดให้ ก่อนจะเดินออกไปคุยโทรศัพท์เรื่องงานนอกห้องแต่งตัว

หอมละมุนยิ้มตามเขา ไอศูรย์เป็นสุภาพบุรุษกับเธอในแบบของเขา ของหนัก เขาไม่เคยให้ยก ประตุรุธเขาเปิดปิดให้ แก้อั้

ก็คอยเลื่อนให้ เมื่ออยู่กับเขา หอมละมุนรู้สึกปลอดภัยเสมอ

เสื้อผ้าของไอศูรย์อัดอยู่ในกระเป๋า เป็นเสื้อผ้าที่เขานำไปใช้ประเทศก่อนที่เขาจะบินกลับไทย เพราะถ้าหากอยู่ในอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส เขามีของใช้ส่วนตัวอยู่ที่นั่นด้วย

หอมละมุนแยกเสื้อผ้าของเขาออกมาวางเรียงกันไว้ เสื้อผ้าที่ต้องส่งซัก และก็แยกประเภทออกมา รวมถึงของใช้ส่วนตัวของชายหนุ่ม

หญิงสาวแยกทุกอย่างอย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว มือขวาเนียนหยิบจับทำทุกอย่างด้วยความสุข ทำไปแล้วก็ฮัมเพลงไปด้วย

หอมละมุนจัดทุกอย่างเข้าที่ เสื้อผ้าที่ต้องซักก็แยกประเภทเรียบร้อย ชั้นที่ไม่ต้องส่งร้าน หญิงสาวก็เตรียมนำไปที่บ้านของเธอให้คนรับใช้ที่บ้านจัดการซักรีด

กระเป๋าเดินทางของไอศูรย์ หญิงสาวก็เช็ดทำความสะอาด เช็ดด้วยผ้าสำหรับทำความสะอาด แล้วก็ตามด้วยผ้าแห้ง ก่อนจะเก็บมันเข้าตู้

“เสร็จแล้วเหรอ”

“เรียบร้อยค่ะ”

ชายหนุ่มเดินเข้ามาหาเธอในห้องแต่งตัว หอมละมุนก็ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไอศูรย์เดินเข้าไปหาหญิงสาวที่พยายามยกกระเป๋าเข้าไปเก็บ

“ฉันเก็บเอง”

กระเป๋าเบา เพราะเธอนำของในกระเป๋าออกมาหมดแล้ว ถ้าหากเป็นกระเป๋าหนักๆ ไอศูรย์คงดูแลอีกอย่างแน่นอน

“ขอบคุณนะคะคุณนอสุร”

“ฉันต้องเป็นฝ่ายขอบคุณเธอไม่ใช่หรือไง”

“หอมไม่ต้องการคำขอบคุณหรอกค่ะ หอมขอบคุณคุณนอสุรค่ะ”

หยอดขนาดนี้ พ่อคุณของเธอจะรู้สึกหัวโนไหวบ้างหรือเปล่านะ
ความรู้สึกของไอศูรย์คาดเดาได้ยาก เพราะเขามักจะวางตัวนิ่งเฉย
อยู่เสมอ

“ในเมื่อเธอทำงานไม่หวังผลตอบแทน ฉันเธอก็คงไม่ต้องการ
มันหรือไม่ใช่ไหม”

หอมละมุนสะดุดหูกับคำพูดของชายหนุ่ม แต่คนพูดหมุนตัว
หันหลังเดินหนีไปแล้ว หอมละมุนก็เลยต้องเร่งฝีเท้าเดินตามเขา

“คุณอสูร! รอก่อนค่ะ”

เรื่องของนะ เธอก็สนใจ แต่ที่สนใจกว่าก็คือการใช้โอกาสนี้
ในการใกล้ชิดกับเขา หอมละมุนวิ่งเข้าไปชิดตัวเขา แล้วก็สอดแขน
กอดรัดลำแขนของชายหนุ่ม

“คุณอสูร หมายความว่ายังไงคะ”

ชายหนุ่มหันมามองเธอครู่เดียว แล้วก็ดึงใบหน้ากลับ
หอมละมุนพยายามเขย่าแขนเขา แต่ไอศูรย์ยังไม่ตอบคำถาม

หอมละมุนเบียดตัวเข้าไปหาชายหนุ่ม ยังกอดแขนเขาไว้แน่น
ไอศูรย์เปิดตู้บริเวณผนัง แล้วก็หยิบเอาตุ๊กตาหมีตัวกลมออกมา

“น้องหมีคอลเล็กชั่นใหม่นี้ค่ะ”

หอมละมุนชอบตุ๊กตาหมีแบรנדหนึ่งมาก เป็นแบรนด์ที่มีขาย
ในต่างประเทศ และจะมีคอลเล็กชั่นลีนค้าออกมาอยู่เรื่อยๆ

คอลเล็กชั่นล่าสุดจะวางขายเฉพาะในอเมริกาเท่านั้น เป็น
ตุ๊กตาหมีที่มาพร้อมกับชุดเจ้าหญิงแสนสวย และสร้อยคอซึ่งเป็น
เครื่องประดับที่มีจี้รูปเดียวกับเจ้าหมีแสนน่ารัก

“ไม่เอาใช่ไหม เพราะทำงานไม่หวังผลตอบแทนนี่”

“เอาสิคะ ไหนคุณอสูรบอกว่าไม่วางไปซื้อให้ไงคะ”

“บังเอิญผ่านไป”

หอมละมุนยื่นมือไปตรงหน้าเขา สองมือหงายขึ้นเพื่อออร์รับ

ของจากเขา ไอศูรย์วางตุ๊กตาหมีลงบนมือของเธอ

“ขอบคุณค่ะ น่ารักมากเลย”

หอมละมุนหมายถึงไอศูรย์ ตุ๊กตาหมีนะน่ารักอยู่แล้ว แต่ ไอศูรย์น่ารักกว่า เธอหาเรื่องอ้อนเขา เพื่อให้เขาคิดถึงเรื่องของเธอ อยู่เสมอ หญิงสาวมองตุ๊กตาแล้วก็ยิ้มสดใส

“ขอบอะไรน่ารักกับตุ๊กตาหมีแบรินด์นี้”

“นี่น่ารักมากเลยนะคะ หอมก็เลยสะสมค่ะ”

หอมละมุนถึงกับทำห้องใหม่ จัดเป็นมุมพักผ่อน และเป็น ห้องสำหรับเก็บตุ๊กตาหมีของแบรินด์นี้โดยเฉพาะ

“สร้อยก็สวยค่ะ”

“ลองใส่ไหม”

“อยากลองค่ะ แต่ใส่เองคงลำบาก คุณอสุรใสให้หอม ได้ไหมคะ”

“ได้สิ”

ชายหนุ่มดึงสร้อยขึ้นมาจากมือของตุ๊กตาหมีที่มีตัวคล้อง เก็บสร้อยเย็บติดมาด้วย เขาเดินไปยืนด้านหลังหอมละมุน แล้วก็ สวมสร้อยเส้นนั้นเข้ากับลำคอของเธอ หญิงสาวแตะน้ำลงบนจี้ ยิ้มหวานพอๆ กับหัวใจที่กำลังอ่อนหวานเหลือเกิน

3

ศัตรูหัวใจ

หอมละมุนใส่เสื้อเซ็กซี่ปลดกระดุมเพื่ออวดสร้อยบนลำคอ
ระหง แสนลั่นแวงมาหาเพื่อนรัก เธอปรบมือให้แก่เพื่อนซี้ๆ

“เร็ดมากหอม”

“เฮ้อ! มีแต่เธอที่เข้าใจฉัน ถ้าหากคุยกับคนอื่น ก็คงต้องคิดว่าฉันบ้าผู้ชาย”

“เราเป็นผู้หญิง ไม่บ้าผู้ชายแล้วจะให้บ้าใครละ แต่ผู้ชายของเรา เราเลิกมาแล้ว ว่าถึงแม้เราจะต้องทุ่มเหมามากมาย แต่ถ้าได้มันก็คุ้มนะ”

แสนลั่นไม่สนใจ เธอกับหอมละมุนไม่ได้ทำตัวอ่อย ยั่ววนไปทั่ว หอมละมุนมีแค่อิศูรย์ ส่วนเธอก็มีแค่จอมพญา

“ไม่รู้ว่าคุณจะเป็นยังไงต่อไปเหมือนกันนะ”

“คิดมากทำไม ตอนนี้คุณนอสุรของเธอ และอีตัจอมพญาของฉัน ก็ได้ชื่อว่าเป็นหนุ่มโสด เราก็ต้องจัดสารพัดวิธีมาใช้ก่อนเป็นผู้หญิง บางทีก็ลำบาก เสนอตัวมากเกินไปก็ไม่งาม ต้องทำอ้อมๆ

แบบนี้แหละ ถ้าหากจวนตัวจริงๆ ค่อยจับปล้ำ”

หอมละมุนยิ้มหวานเมื่อได้ยินแบบนี้ แสนล้ามองเพื่อนหลายครั้งที่เธอนึกสงสัย หอมละมุนสวยหวานไปทั้งตัวแบบนี้ ไอศูรย์ไม่หวั่นไหวบ้างหรืออย่างไร

หรือว่าชายหนุ่มก็หวั่นไหว เพียงแต่เขาเก็บอาการเก่ง แต่ถ้าคิดแบบไม่เข้าข้างตัวเอง ไอศูรย์ก็อาจไม่ได้รู้สึกอะไร นอกจากความเป็นเพื่อน

เมื่อใกล้ชิดแล้ว การตัดสินใจก็กลายเป็นเรื่องลำบาก ไม่เหมือนกับการมองเรื่องของคนอื่น ที่เราสามารถพูดได้ว่า ทำไมไม่ทำแบบนี้ ทำไมไม่ทำแบบนี้ แต่คนที่อยู่ในสถานการณ์ มันไม่ง่ายเลยกับการตัดสินใจ

โดยเฉพาะปัญหาของหัวใจ เรื่องการแอบหลงรักเพื่อนสนิท ยิ่งสนิทมากก็ยิ่งไม่กล้าคิดเข้าข้างตัวเอง เพราะถ้าถลาก็ยิ่งจะตกหลุมรักหนักขึ้น แต่ถ้าหากจะถอยห่าง ก็ทำใจไม่ได้ ครั้นจะบอกความจริง ก็ยิ่งคิดมาก เพราะอาจต้องเสียแม้กระทั่งความเป็นเพื่อน

“ไปภูเกิดมาแล้วใช่ไหม”

“ไปมาแล้ว พอเห็นหน้าชุ่มชื้นหัวใจ เดี่ยวค่อยหาเรื่องไปอีก”

“ถ่ายแบบคอลเลกชันใหม่ไง ดีไหม”

“จริงด้วย!”

เรื่องง่ายๆ แค่นี้ แสนล้ากลับคิดไม่ออก อยากรู้อยากเห็น จอมพญา ในเมื่อตอนนี้เขาติดงานอยู่ที่ภูเกิด เธอก็แค่ยกคนไปทำงานที่ภูเกิดก็สิ้นเรื่อง

“แล้วเธอได้เธอ”

“คิดว่าได้นะ แต่ต้องขออนุญาตคุณนอสุรก่อน”

“แหม ทำตัวเหมือนแฟนกัน”

“ก็เพราะอยากเป็นแฟนนะสิ ถึงต้องรายงานเขาทุกเรื่อง ทำให้ตัวเองมีตัวตนในสายตาของเขามากที่สุด เพื่อเขาจะคิดอยากเปลี่ยนจากเพื่อนเป็นแฟนบ้าง”

ไอศูรย์ไม่ได้สั่ง แต่หอมละมุนทำเอง เธอรายงานเขา บอกเรื่องของเธอให้ชายหนุ่มรับทราบ ไม่ใช่เพ็งทำ แต่ทำมาหลายปีแล้ว จนกลายเป็นความเคยชิน

เธอรุกหนักขนาดนี้ ไอศูรย์ก็ยิ่งวางท่านิ่งเฉย หรือว่าเธอต้องตัดสินใจจับเขาซึ่งผิดแล้วปลุกปล้ำทำสามมีเสียวเลย เธอถึงจะได้สาสมใจ

“ขออนุญาต ถ้าหากเขามีปฏิกิริยาแบบหวง หรือเป็นห่วง เธอก็ถือโอกาสชวนเขาไปด้วยกันเลย แล้วก็ซุ่มฮันนีมูนกันไง ไม่แน่นะ ไปอยู่ในบรรยากาศที่ต่างจากเดิมบ้าง อาจจะทำให้โรแมนติกกันมากขึ้น”

“จริงด้วยสิ”

“ส่วนฉัน ระวังนี่ก็จะมีเหตุผลในการไปภูเก็ต เพื่อหาเรื่องเจอหน้าอ๊ิตาจอมพญา แบบว่าไปเตรียมงานถ่ายทำ สัมผัสสถานที่ จะได้หาโอกาสอยู่กับอ๊ิตาจอมดุนั้นนานๆ หน่อย”

“ขอให้เธอประสบความสำเร็จนะแสน”

“เธอก็เหมือนกันหอม เรื่องงาน พวกเราทำได้เลิศมาก แต่เรื่องหัวใจ ทำไม่ถึงยากนักก็ไม่รู้”

“ก็เพราะเริ่มจากความเป็นเพื่อนนะสิ ถ้าหากเจอใครที่เราคิดว่าเป็นเพื่อนเขาไม่ได้ ต้องเป็นคนรักเท่านั้น เราไม่ควรคิดว่าคบกันเป็นเพื่อนก่อนแล้วค่อยขยับความสัมพันธ์ แต่ควรระบุเจาะจงไปเลยว่าต้องเป็นคนรัก ถ้าไม่ได้ก็ห่างกันไปดีกว่า”

“พูดอื่ก็ถูกอื่ก เนี่ยละน้ำ ตัดสินใจผิด ต้องคิดทอดสะพานจนเหนื่อยแบบนี้”

แสนล้านถอนหายใจ แต่การตกหลุมรัก วางแผนทอดสะพาน ให้จอมพญาก้าวเดิน นอกจากอารมณ์เที่ยวเฉาในบางครั้ง ส่วนมาก แล้วเธอก็มีความสุข หัวใจเต้นระรัว แคเห็นหน้าเขา เธอก็หัวใจ พองโตเพราะความสุขล้นอก

“แต่ก็เหนื่อยไปสุขไปใช่ไหมแสน”

“อืม ความสุขมันมากกว่าความเหนื่อย คงเพราะตอนนี้ เขายังโสด ถ้าอีตาจอมพญาเกิดไปตกหลุมรักใคร ฉันคงคลั่งแน่”

“ถ้าหากถึงตอนนั้น เราสัญญากันไว้ ว่าเราจะอยู่ด้วยกันไง แสน”

“เธอยังมีโอกาสมากกว่าฉัน คุณอสุรของเธอล่อนโยนกว่า อีตาเลียมตั้งหลายเท่า อีตานั่นห้าม ปากเสีย เจ้าอารมณ์ แต่ไม่ยก แสดงอาการที่ใส่ฉันบ้าง”

“เกิดคุณเลียมที่ใส่เธอจริงๆ ระวังจะตกใจจนต้องวิ่งหนี”

“มีแต่จะวิ่งเข้าใส่ล่ะสิ”

แสนล้านพูดแล้วก็ยิ้ม ก่อนจะยกแก้วน้ำผลไม้ขึ้นจิบ ถึงเรื่องความรักจะไปไม่ถึงดวงดาว แต่เธอก็มีเพื่อนสาวให้ระบาย ความกังวล

“ที่เที่ยวต่างจังหวัด?”

ไอศูรย์นั่งอยู่บนโซฟาภายในห้องทำงานของเขา ฟังตรงข้าม คือหนึ่งในเพื่อนของเขา รีเบคกา อาสาพาชวนไอศูรย์ไปเที่ยวด้วยกัน

“ใช่ค่ะ เพื่อนๆ ชวนกัน เหลือคุณคนเดียวที่ทุกคนลุ่น อยากรู้คำตอบ”

รีเบคกายิ้มให้ไอศูรย์ หญิงสาวเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน

เหมือนกับชายหนุ่ม เป็นเพื่อนกับเขาตั้งแต่สมัยเรียนที่ต่างประเทศ
“ใช้เวลากี่วัน”

“สองสามวันค่ะ”

ไอศูรย์มีตารางงานที่ค่อนข้างยุ่งเหยิง การหยุดงานไปเที่ยว
ต่างจังหวัดก็ทำให้เขาต้องจัดตารางงานสำหรับตัวเอง อย่างน้อย
ก็ดูตารางว่ามีการประชุมหรือเปล่า ถ้าหากไม่สำคัญก็สามารถเลื่อน
เข้ามา หรือว่าเลื่อนออกไปได้

“พวกเราจะจัดงานฉลองวันเกิดให้ว่าดีด้วยนะคะ”

ริเบคกาต้องกระตุ้นความสนใจของไอศูรย์เสียหน่อย ในกลุ่ม
เพื่อนที่เรียนมาด้วยกัน เป็นกลุ่มผู้ชายสามคน ผู้หญิงสองคน

ไอศูรย์ ธชา วาดิ ริเบคกา และระติมา จนถึงตอนนี้ทุกคน
ก็ยังคบหากันอยู่ แต่ไอศูรย์จะห่างเหินจากกลุ่มเพื่อนมากที่สุด

ความห่างเหินนั้น ไม่ใช่แค่ตอนนี้ แม้กระทั่งตอนเรียน แม้
จะอยู่ร่วมกลุ่มกัน แต่ไอศูรย์ก็มีโลกของตัวเองในระดับที่สูงมาก
เขาให้เกียรติเพื่อน แต่เพื่อนก็ต้องให้เกียรติกับพื้นที่ส่วนตัวของเขา
เช่นเดียวกัน

“ผมยังรับปากตอนนี้ไม่ได้”

ไอศูรย์เป็นคนรักษาคำพูด ถ้าหากเขารับปาก นั่นหมายความว่า
ว่าชายหนุ่มจะไม่เปลี่ยนแปลงคำตอบ เขาต้องรับผิดชอบกับคำพูด
ของตัวเอง เพราะฉะนั้น ก่อนรับปาก ไอศูรย์ต้องเช็คตารางงาน
ของเขาให้เรียบร้อยเสียก่อน

“แต่คุณมีโอกาสที่จะไปกับเพื่อนๆ ใช่มั้ยคะ”

“ถ้าหากผมสามารถจัดการตารางงานได้ ผมขอเวลาพุงนี้
อีกหนึ่งวันแล้วจะให้คำตอบ”

ริเบคกายิ้มออกเมื่อได้ยินแบบนี้ อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้ปฏิเสธ
และมีโอกาสที่ไอศูรย์จะไปร่วมสนุกกับเพื่อนๆ

“ได้ยินแบบนี้ฉันก็ดีใจค่ะ”

“ผมจะรีบให้คำตอบโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้”

“ฉันรู้ว่าคุณเมื่องานยุ่งมาก ฉันเข้าใจคุณเสมอ นะคะ ธันเดอร์”

“ครับ รีเบคกา”

“ขออนุญาตค่ะ ท่านประธาน”

“มีอะไรครับคุณเมฆนา”

“คุณหอมมากค่ะ ดิฉันเชิญให้คุณหอมเข้ามาแล้ว แต่คุณหอมเธอเกรงว่าจะรบกวนเวลาของท่านประธานค่ะ”

“ให้เข้ามาเถอะ”

ไอศูรย์ออกคำสั่ง รีเบคกายังคงยิ้มให้ไอศูรย์ แต่ในอกของเธอจากที่ห่มคลุมด้วยความสุข เริ่มคลุมด้วยไฟเมื่อได้ยินชื่อของหอมละมุน

รีเบคกาไม่ถูกชะตา กับหอมละมุนเอาเสียเลย เธอเป็นผู้หญิงดูออกว่าหอมละมุนต้องการเป็นมากกว่าคนรู้จักกับไอศูรย์

‘ยายนั่นมันแสบ!’

ทำตัวเป็นผู้หญิงอ่อนหวาน นิ่มนวล แต่ก็แอบทอดสะพานให้ไอศูรย์ ชายหนุ่มมองไม่ออก แต่รีเบคการู้ว่าหอมละมุนคิดอะไรสำหรับรีเบคกา หอมละมุนคือศัตรูหัวใจ และอีกฝ่ายก็คงคิดกับเธอเหมือนกัน

“คุณจะไปไหนเธอคะ ธันเดอร์”

“ผมขอตัวออกไปรับหอมสักครู่ ถ้าไม่ออกไปรับก็คงไม่ยอมเข้ามา หอมชี้เกรงใจนะ”

“เชิญตามสบายค่ะ ธันเดอร์”

รีเบคกาต้องควบคุมน้ำเสียงไม่ให้กระด้างเมื่อพูดถึงหอมละมุน ผู้หญิงที่รีเบคกาได้ยินชื่อก็มีอาการคอแข็งขึ้นมาทันที

ไอศูรย์ก้มศีรษะให้แกรีเบคกาเล็กน้อย เขามีนัดกับหอมละมุน

สั่งมณฑนาไว้แล้ว ถ้าหญิงสาวมาถึงให้เธอเข้ามาได้เลย แต่หอมละมุนก็คงเกรงใจ เมื่อรู้ว่าเขาอยู่ในห้องกับรีเบคก้า

ชายหนุ่มเปิดประตูเดินออกไป หอมละมุนยืนคุยกับมณฑนา แต่หญิงสาวยืนหันหลังให้ประตูห้องทำงานของเธอ

“ฉันรอในห้องรับรองดีกว่าค่ะคุณหม่น ไม่อยากรบกวนคุณนอสุรกับคุณรีเบคก้าค่ะ”

“ถ้ารบกวนคงไม่อนุญาตให้เข้าไป”

ไอศูรย์เดินเข้าไปหยุดยืนด้านหลังหอมละมุน มณฑนาเห็นเจ้านายหนุ่มตั้งแต่เขาเปิดประตูออกมาแล้ว แต่ในเมื่อเจ้านายส่ายหน้าไม่ให้เธอเอ่ยทัก มณฑนาก็ต้องทำตาม

“ดิฉันขอตัวไปทำงานก่อนนะคะคุณหอม”

มณฑนากล่าวกับหอมละมุน แล้วก็ก้มศีรษะให้เจ้านาย ก่อนจะเดินกลับไปโต๊ะทำงานของเธอ ซึ่งจัดเป็นสัดส่วนเยื้องอยู่หน้าห้องของไอศูรย์

“คุณหม่นคะ”

“คนดีอ่ะ ไม่ต้องเรียกคนช่วยหรอก”

ไอศูรย์เคาะนิ้วลงบนหน้าผากของเธอ หอมละมุนถอนหายใจ แล้วก็เบียดตัวเข้าไปหาเขา ถือเป็นโอกาสยกแขนกอดรัดลำแขนของชายหนุ่ม

“คุณนอสุรโกรธหอมไหมคะ”

“ไม่โกรธ”

“หอมเกรงใจนี่คะ คุณนอสุรอยู่กับคุณรีเบคก้า”

“รีเบคก้าเป็นเพื่อนฉัน จะต้องเกรงใจทำไม”

“หอมไม่สนิทกับคุณรีเบคก้านี่คะ”

“แต่ก็เคยเจอกันหลายครั้งแล้ว เอาเถอะ เข้าไปด้วยกัน”

“ค่ะคุณนอสุร”

หอมละมุนไม่ติดกับเขาคือ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นยิ้มเอาใจ
ชายหนุ่ม ไอศูรย์ก็ดูออกว่ารอยยิ้มของเธออ่อนหวานผิดปกติ
“ไม่ต้องยิ้มอ่อน”

“หอมกลัวคุณนอสุรจะโกรธหอมนี่คะ”
“ไม่โกรธก็คือไม่โกรธ เข้าไปกันเถอะ”

หอมละมุนต้องปล่อยมือจากลำแขนของเขาเมื่อชายหนุ่ม
ชวนเข้า หญิงสาวทำที่เป็นอึดอัด ไอศูรย์เลยตัดสินใจคว้ามือเธอ
ไปจับ

“ตามฉันมายาดี”

“ค่ะคุณนอสุร”

เขาเรียกเธอเป็นยาดี แต่หอมละมุนกลับรู้สึกหัวใจพองโต
หญิงสาวกุมมือกับมือของไอศูรย์ แล้วก็เดินตามชายหนุ่มต้อยๆ

เมื่อเข้าไปในห้องทำงานของเขา ไอศูรย์ก็พาเธอเดินไปยังมุม
สำหรับรับแขก รีเบคคา สาวสวยคนนั้นนั่งสวยสง่าอยู่ เห็นไอศูรย์
กับหอมละมุน รีเบคคาก็ลุกขึ้นยืน

ดวงตาของรีเบคคามองปราดไปยังมือของทั้งคู่ที่กุมจับกัน
หอมละมุนยิ้มอ่อนหวานส่งให้รีเบคคา มันคือรอยยิ้มเสแสร้ง

หอมละมุนรู้ รีเบคการู้ แต่ไอศูรย์ไม่รู้ ความเป็นอริของทั้งคู่
เกิดขึ้นก็เพราะไอศูรย์ รีเบคคาไม่ชอบหอมละมุนที่อยู่ใกล้ชิด
กับไอศูรย์ หอมละมุนก็ไม่ชอบรีเบคคาที่ต้องการเป็นมากกว่าเพื่อน
กับไอศูรย์ และยังปฏิบัติต่อเธอไม่ดีนัก

หอมละมุนเป็นมิตรกับรีเบคคาได้ ต่อให้ชอบผู้ชาย
คนเดียวกันก็เถอะ ถ้าหากรีเบคคาปฏิบัติต่อเธอดีกว่านี้ แต่รีเบคคา
ก็ไม่ได้ต้องการเป็นมิตรกับหอมละมุน

ทุกครั้งที่เจอกัน ถ้าหากไอศูรย์ไม่ได้อยู่กับหอมละมุน
รีเบคคาจะต้องเหน็บแนมเธอ และมองเธอด้วยสายตาเป็นปรปักษ์

ในเมื่ออีกฝ่ายไม่ชอบหน้าเธอ หอมละมุนก็ไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องพยายามทำตัวดีแสนดีให้รีเบคคาเปลี่ยนใจมาชอบเธอ

รีเบคคาจะชอบเธอหรือไม่ชอบ หญิงสาวไม่สนใจหรอกขอแค่ไอศูรย์ชอบเธอคนเดียวก็พอแล้ว รีเบคคาเสแสร้งกลับมาหอมละมุนก็เสแสร้งกลับไปเช่นกัน

“สวัสดีค่ะน้องหอม”

“สวัสดีค่ะคุณรีเบคคา”

หอมละมุนปล่อยมือจากไอศูรย์ช้าๆ จงใจให้รีเบคคามองมือที่ถูกมจับกันให้นาน สายตาของรีเบคคาขุ่นเคือง แต่ก็ต้องชื่นชมว่าเธอเก็บอาการได้ดี เมื่อเธอต้องสบตากับไอศูรย์

หอมละมุนยกมือไหว้รีเบคคา ไหว้เสร็จแล้วก็ยืนนิ่งอยู่กับที่จนไอศูรย์ต้องโอบเอวเธอ ดันให้เดินไปที่โซฟา

“นั่งก่อนหอม”

หอมละมุนกับไอศูรย์นั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน หอมละมุนขยับตัวเข้าไปเบียดชิดกับเรือนกายของไอศูรย์ ชิดจนต้องวางลำแขนลงบนตักของเขา

“น้องหอมเนี่ย ชี้เกรงใจจังเลยนะจ๊ะ เกรงใจมากเสียจนฉันเดอร์ต้องออกไปตามด้วยตัวเอง”

“หอมไม่กล้าเข้ามารบกวนค่ะ เกรงว่าคุณอสูรกับคุณรีเบคคาจะคุยธุระกันอยู่ค่ะ”

“ไม่ใช่ธุระสำคัญหรอกจ้ะ พี่กับฉันเดอร์นะ เราก็คุยกันเรื่องต่างๆไป ตามประสาเพื่อนที่สนิทสนมกันมานาน”

“ค่ะคุณรีเบคคา”

หอมละมุนยิ้มหวานรับ หญิงสาววางมือลงบนต้นขาของไอศูรย์ เธอไม่ตอบโต้เรื่องความสนิทสนมที่รีเบคคากล่าวถึง แต่ใช้การแสดงออกดีเสกหน้ารีเบคคา เพื่อประกาศว่า

‘เสียใจด้วยนะ! ฉันสนิทกว่าเยอะ!’

“รีเบคกามาชวนไปพักผ่อนที่หัวหินสักสองสามวัน”

“นำไปจ้ะเลยคะ”

“อยากไปหรือ”

รีเบคกาลอบรรยายลมหายใจด้วยความหงุดหงิดออกมา เธออยากให้ไอศูรย์ไปด้วยกัน แต่หอมละมุนไม่อยู่ในแผนการ!

“ถ้าหากคุณนอสุรไป หอมขอไปด้วยได้ไหมคะ หอมไม่ได้ไปเที่ยวหัวหินมานานแล้ว ครั้งล่าสุดที่ไปกับคุณนอสุรก็ตั้งสองปี ผ่านมาแล้ว คุณนอสุรจำได้ไหมคะ ที่เราไปด้วยกันสองคน”

หอมละมุนพูดกับไอศูรย์ แล้วก็ค่อยๆ หันหน้าไปปรียยิ้มให้รีเบคกา เป็นรอยยิ้มของการประกาศชัยชนะ มีโอกาส ฟาดได้ ต้องฟาด! ช่มได้ต้องช่ม! ผู้ชายของเราอย่าให้ใครแตะ!

“จำได้สิ”

“อู๊ย! ตายจริง แต่คุณนอสุรจะไปกับเพื่อนๆ นี่คะ ขอโทษด้วยนะคะคุณรีเบคกา หอมขอไปด้วยแบบนี่คงไม่ค่อยเหมาะ”

“ไม่เป็นไรหรอกจะน้องหอม ไปด้วยกันหลายๆ คนสนุกดี เพราะนอกจากพี่กับธันเดอร์ก็ยังมีริชา วาดี้ แล้วก็ดีดี้ไปด้วยกัน”

“ไปกันหลายคนน่าสนุกจ้ะเลยนะคะ”

หอมละมุนรู้จักกับเพื่อนของไอศูรย์กลุ่มนี้ทุกคน มีรีเบคกาคนเดียวที่ไม่ถูกชะตากับเธอ และแสดงอาการไม่ชอบเธอชัดเจน เพียงแต่ความชัดเจนนั้นถูกซ่อนไว้จากสายตาของไอศูรย์

“เธอจะไปด้วยกันก็ได้”

ไอศูรย์วางมือลงบนศีรษะของหอมละมุน เมื่อหญิงสาวทำหน้าหงอย หญิงสาวรีบเงยหน้าขึ้นมองเขา เบียดตัวเข้าไปกอดเขา

“จริงหรือคะคุณนอสุร”

หอมละมุนต้องทำที่เป็นดีใจจนลืมตัวสวมกอดเขา รีเบคกา

กัณฑ์กรอด แต่ก็ต้องพยายามระงับอารมณ์อย่างเต็มที่

‘ยายเด็กตัดจริต!’

หอมละมุนเสแสร้ง ใช้หน้าหวานๆ กับบุคลิกหวานๆ ในการหลอกลวงไอศูรย์ รีเบคกาไม่ชอบหน้าหอมละมุน แต่ก็ต้องอดทน!

“แต่ฉันต้องดูตารางงานก่อน วันพรุ่งนี้ถึงจะให้คำตอบได้นะ”

“ค่ะคุณอสูร ถ้าคุณอสูรไป หอมไปด้วยนะคะ”

“รู้แล้ว ฉันไม่ลืมเธอหรอก”

“หอมไปด้วยได้จริงใช่ไหมคะคุณรีเบคกา”

หอมละมุนหันไปถามรีเบคกา ดูจากสีหน้ารีเบคกา อีกฝ่ายคงอยากกระชากหัวเธอแล้วลากไปตบหลังเส่า แต่รีเบคกาก็ต้องอดทน ผืนยิ้มส่งให้หอมละมุน

“ได้ลิ้มจะน้องหอม พี่ยินดีต้อนรับน้องหอมมากจ้ะ”

“ขอบคุณค่ะคุณรีเบคกา”

หอมละมุนยกมือขึ้นไหว้รีเบคกาเพื่อแสดงความขอบคุณหญิงสาวทำเป็นลิ้มตัว จากสวมกอดไอศูรย์ก็เปลี่ยนมาสอดแขนกอดรัดลำแขนของเขา เบียดตัวเข้าไปหา กอดซบเหมือนเธอเป็นคนรัก ไม่ใช่แค่เพื่อนสนิท!

“งั้นฉันไม่รบกวนเวลาของคุณดีกว่าฉันเดอร์”

“ผมไปส่ง”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันเดินไปเองดีกว่า พี่ขอตัวกลับก่อนนะคะน้องหอม”

“หอมไปส่งคุณรีเบคกาแทนคุณอสูรเองค่ะ”

หอมละมุนลุกขึ้นยืน พร้อมกับที่รีเบคกาก็ลุกขึ้นยืน แต่พอเธอขยับตัว รองเท้าส้นสูงของเธอก็ชนเข้ากับเท้าของไอศูรย์

หอมละมุนสะดุด! หญิงสาวถลา เสียหลัก ไอศูรย์ต้องคว้ามือเธอเอาไว้ แล้วก็รี้งตัวหญิงสาวลงไปในงบนटक รีเบคกาแทบจะ

ร้องกรี๊ดออกมาด้วยความขุ่นเคือง แต่ควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ทัน
 เธอกล่าวขอตัวกับไอศูรย์และหอมละมุนอีกครั้ง ก่อนจะ
 หมุนตัวก้าวฉับๆ ออกไปจากห้องทำงานของไอศูรย์ ภาพนั้น
 ที่มแทงใจกันเกินไป ถ้าหากอยู่ต่ออีกนิด รีเบคคาต้องเปลือตัว
 กรี๊ดใส่หอมละมุนเป็นแน่!

“ซุ่มซุ่ม”

“หอมขอโทษค่ะ”

หอมละมุนยกมือขึ้นคล่องเข้ากับลำคอของไอศูรย์ หญิงสาว
 ก้มหน้างูด เพราะถูกเขาดู แต่เธอไม่ได้สลด หอมละมุนกำลัง
 ซ่อนยิ้มต่างหาก

“หอมเลยไม่ได้เดินไปส่งคุณรีเบคคาเลยค่ะ”

“ดูแลตัวเองให้รอดก่อนดีไหม”

“คุณอสูรก็ดูแลหอมสิคะ”

หญิงสาวยิ้มให้เขา เอนซบศีรษะเข้าไปหาแผ่นอกของชายหนุ่ม
 แล้วก็ดึงตัวขึ้น เมื่อทำท่าเหมือนนีกอะไรขึ้นมาได้

“เป็นอะไร”

“หอมขอโทษค่ะ ลืมตัวไปค่ะว่านั่งตักคุณอสูรอยู่ หนัก
 ไหมคะ”

“หนักสิ”

“พูดเรื่องน้ำหนักกับผู้หญิงได้ยังไงคะ”

“ก็เธอถาม”

“ไม่รู้ล่ะ หอมจะทำโทษคุณอสูร จะนั่งตักคุณอสูรนานๆ เลย”

หอมละมุนคิดว่าถ้าหากเธอเป็นดารา ก็สมควรจะต้องได้รับ
 รางวัลเกี่ยวกับการแสดงสักรางวัล เธอปากยื่นใส่เขา แล้วก็ถือโอกาส

กอดเขา ก่อนจะเกยคางลงบนบ่าของชายหนุ่ม

ใช้เรื่องทำโทษเป็นการนำพาความใกล้ชิด ไม่ยอมลงจากตัก
ของเขาง่ายๆ ในเมื่อมีโอกาสได้นั่งแล้ว หอมละมุนจะนั่งนานๆ เลย
นั่งให้คุ้ม!

“พอหรือยัง”

“ยังไม่พอค่ะ จะนั่งอีก จะนั่งทับให้คุณอสุรปวตชาไปเลย”

“แบบนี้เธอก็ต้องนวดให้ฉันนานๆ นะสิ”

“จะนวดให้ทั้งคืนเลยล่ะ”

“ถ้าฉันให้ทำจริง เธอร้องให้แน่”

เมื่อหญิงสาวผละออกห่างจากการกอดเขา เพื่อยืมให้เขา
ไอศูรย์บีบจมูกเธอเบาๆ หอมละมุนก็ยิ่งยิ้มกว้าง อยากเสนอจมูก
ให้เขาบีบไม่ปล่อยเลยด้วยซ้ำ

“หอมรู้ว่าคุณอสุรไม่ใจร้ายกับหอมหรอกค่ะ”

“เอาตัวรอดเก่ง”

ไอศูรย์เคาะนิ้วลงบนหน้าผากของเธอ หอมละมุนชอบ
เหลือเกินเมื่อเขาทำแบบนี้ เพราะเหมือนชายหนุ่มกำลังแสดง
ความเอ็นดูเธออยู่

“ฉันโดนเอาเปรียบอยู่หรือเปล่าเนี่ย”

ไอศูรย์ถามเรื่อยๆ หอมละมุนมีนัดกับเขา เพราะหญิงสาว
มีนัดจะนวดให้เขาที่บ้าน แต่ก่อนกลับ เธอก็ลากตัวเขาไปที่
ห้างสรรพสินค้าด้วยกัน

“คุณอสุรคนใจดี”

หญิงสาวยิ้มหวานล้ำ ไอศูรย์รู้ว่ารอยยิ้มแบบนี้คือรอยยิ้ม
ออกอ้อน ชายหนุ่มส่งคนขับรถไปรับตัวหอมละมุนมาจากบ้าน

เพื่อที่เธอจะได้นั่งรถคันเดียวกับเขากลับบ้าน และวันพรุ่งนี้ตอนเช้า
เขาจะขับรถไปส่งเธอที่ร้านก่อนไปทำงาน

“จะทำอะไร”

“หอมอยากดูหนังค่ะ”

ไอศูรย์พลิกข้อมือเพื่อดูเวลาบนหน้าปัดนาฬิกา หอมละมุน
เห็นแบบนี้ก็ทำหน้าเศร้า ชายหนุ่มมองคนหน้าเศร้าแต่ยังไม่พูด
อะไร

“คงตึกเกินไปใช่ไหมคะ”

“ถ้าหากเธอรับปากว่ามีเวลานวดให้ฉัน ไม่เกเร เราจะดูหนัง
ด้วยกันก่อนกลับก็ได้”

“หอมสัญญาค่ะ”

หอมละมุนรีบคว้ามือของไอศูรย์มาจับเอาไว้ เธอรู้ว่าเขาใจดี
กับเธอ อย่างน้อยก็ใจดีกับเธอมากกว่าที่เขาเคยใจดีกับคนอื่น
แต่ถึงจะรู้ หอมละมุนก็ยังไม่กล้าที่จะคิดเข้าข้างตัวเอง

“ไปซื้อตั๋วกันค่ะ”

หอมละมุนลากแขนชายหนุ่มไปที่เคาน์เตอร์ขายตั๋ว ไอศูรย์
ให้หญิงสาวเป็นคนตัดสินใจเลือกทั้งหมด ส่วนเขามีหน้าที่จ่ายเงิน
เท่านั้น

“ขอบคุณค่ะคุณอสูร”

“ก็แค่ดูหนังไม่ใช่หรือไง”

“หอมดีใจมากค่ะ”

สำหรับเขาไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่สำหรับเธอมันสำคัญมาก
หอมละมุนเลือกซื้อที่นั่งแบบคู่ ซึ่งเป็นโซฟาตัวใหญ่ แถวด้านบนสุด
ของโรงหนัง

นอกจากนี้โรงหนังที่เธอเลือก แต่ละที่นั่งยังเว้นระยะห่าง
เพื่อความเป็นส่วนตัว หญิงสาวไม่ได้บังเอิญมาที่นี่

เธอเซ็นกรอบหนังสือมาล่วงหน้าแล้ว และชวนไอศูรย์ออกจากบริษัท ด้วยการคำนวณเวลาอย่างรอบคอบ หอมละมุนอยากใช้เวลาอยู่กับเขาให้นานที่สุด

ส่วนเรื่องนวด หญิงสาวก็อยากนวดให้เขาตอนกลางคืนมากกว่าตอนกลางวันเพื่อความโรแมนติก ถึงแม้จะเป็นความโรแมนติกของเธอคนเดียวก็เถอะ

“จะดูรู้เรื่องไหม ทือ?”

ไอศูรย์ก้มลงไปถามคนข้างกาย หอมละมุนเบียดตัวเข้ามาชิดกับเรือนกายสูงใหญ่ของเขา ถ้าหากเธอสิงร่างเขาได้ หญิงสาวคงทำไปแล้ว

หญิงสาวจับแขนของชายหนุ่มมาโอบรอบเอวของเธอ ชุกตัวเข้าไปในอ้อมอกของเขา ยอมหันไปมองจอภาพยนตร์ขนาดใหญ่บางครั้งเท่านั้น

หอมละมุนกลัวภาพการฆาตกรรมในจอ แต่หญิงสาวก็เลือกดูหนังฆาตกรรม ความชอบของเธอเป็นเรื่องที่ไอศูรย์คิดว่ามันสวนทางกัน

“เดี๋ยวค่อยไปอ่านเรื่องย่อก็ได้ค่ะ”

เธอแนบใบหน้าเข้าไปชิดกับแผ่นอกของเขา กอดรัดชายหนุ่มแน่นขึ้น เมื่อถึงภาพการฆาตกรรมที่ทำให้รู้สึกหวาดเสียว

ไอศูรย์ไม่ได้พูดอะไรกับเธออีก เพราะระหว่างที่คุยกันก็กระซิบกระซาบคุยกันให้เบาที่สุด ชายหนุ่มรัดแขนเข้ากับเอวอ้อนแอ้น เพื่อให้หญิงสาวรู้สึกสบายใจขึ้น

เมื่อเธอกอดซบเขา ชายหนุ่มก็เกยคางลงบนศีรษะของเธอ หอมละมุนมองไปยังจอภาพยนตร์สลับกับการหัดศีรษะเข้าไปหา

แผ่นนอกกว้าง

ไอศูรย์เอื้อมมือไปหยิบแก้วน้ำ ชายหนุ่มดูดมัน แล้วก็จ่อหลอดไปที่ปากของหอมละมุน หญิงสาวก็ดูดน้ำจากหลอดเดียวกันกับเขา

เชื่อว่าหอมละมุนจะไม่รู้ตัว แต่เธอพยายามมานานมากที่จะเป็นส่วนหนึ่งของไอศูรย์ จนกระทั่งเขาชินที่จะมีเธออยู่ข้างกาย

เป้าหมายของหอมละมุนต่อจากนี้ก็คือการเป็นผู้หญิงในดวงใจของเขา หญิงสาวแอบยิ้มอยู่ท่ามกลางความมืด

“แบบนี้ก็ได้หรือไง”

“ได้ค่ะ หอมโอเค”

หอมละมุนได้ยินเสียงเขาหัวเราะเบาๆ ในลำคอ หญิงสาวลอบยิ้ม เพราะนั่นหมายความว่าไอศูรย์ไม่ได้รู้สึกำคาญเธอ

“น่ากลัวจังค่ะ”

หญิงสาวกระซิบคุยกับเขา ชายหนุ่มลูบศีรษะเธอ การเบียดชิดที่เกิดขึ้นในวันนี้ทำให้หอมละมุนคิดว่าเธอตัดสินใจไม่ผิดเลยสักนิดที่อแงจะดูหนังให้ได้ ถ้าหากต้องการใกล้ชิดเขานานๆ ก็ต้องใช้วิธีแบบนี้แหละ เลือกดูหนังน่ากลัว แล้วก็ทำที่ท่าหวาดกลัว ถ้าหากเขาอมรับรักเธอ ค่อยเปลี่ยนไปดูหนังรักโรแมนติกก็ได้ ระหว่างจีบเขาอ้อมๆ หอมละมุนจะเลือกดูหนังฆาตกรรม หนังผีหนังน่ากลัว เพื่อจะได้มีเหตุผลในการใกล้ชิดกับชายหนุ่ม

